

Adelgunde Mertensackerová

Veden démony

Mohamed očima svých současníků

Z německého originálu „Geführt von Dämonen - Mohammed im Urteil seiner
Zeitgenosse“, Hrsg. Christliche Mitte, 3. Aufl. 1998,
přeložil © Jaroslav Voříšek, 2004

Obsah

Předmluva	4
Co říká korán o Ježíši Kristu?	5
Co říkají současníci o Mohamedovi?	7
Mohamedova vidění	8
Mohamedovy psychické a fyzické stavy	16
Mohamedův život a charakter	18
Násilník	18
Smyslný člověk	21
Pyšný člověk	28
Byl Mohamed posedlý?	31
Démonické divy	34
Obyvatelé Mekky odmítají zdánlivé zázraky	35
Falešná zjevení koránu	36
Falešný prorok Mohamed	37
Kristus - vítěz nad démony	39
Doslov faráře Winfrieda Pietreka	41
Přehled literatury	43

Předmluva

Předkládané dílko je výsledkem dlouholetého studia islámu.

Zprávy a citáty jsou převzaty výhradně z pramenů, které islámští učenci uznávají za autentické.

Jde především o „korán“, podle islámského pojetí doslovné zjevení Alláhovo, a dále o tradiční podání Mohamedova života slov ve sbírkách „hadith“, které jsou muslimy považovány za stejně závazné jako korán.

Překlad původního výrazu „Alláh“ pojmem „Bůh“ autorka do citátů nepřebírá, protože jej považuje za chybný a rouhačský. Odůvodnění takového postupu je zřejmé z předkládaného spisku.

Použitá druhotná literatura je uznávána islámským i teologickým odborným publikem.

Adelgunde Mertensackerová, 29. září 1992

**„Zkoumejte duchy,
jsou-li z BOHA.“**

Co říká korán o Ježíši Kristu?

V Bibli se praví: „Miláčkové, nevěřte duchu každému, nýbrž zkoumejte duchy, jsou-li z Boha, neboť mnoho nepravých proroků vyšlo na svět.

Po tomto poznávejte DUCHA BOŽÍHO: Všeliký duch, jenž vyznává Ježíše Krista přišlého v těle, jest z Boha, a žádný duch, jenž nevyznává Ježíše, z Boha není. To jest (duch) Antikristův, o němž jste slyšeli, a nyní jest již na světě“ (1 J 4, 1-3).

Co říká o Ježíši Kristu korán?

Na mnoha místech korán tvrdí, že sám Bůh slovo za slovem vyhotovil tuto „absolutně pravdivou knihu“ a seslal ji Mohamedovi, poslednímu proroku všech národů.

Korán o BOHOčlověku Ježíši Kristu říká:

- „S Ježíšem se to má před Alláhem stejně jako s Adamem. Stvořil jej ze země, pak k němu pravil: ‚Bud‘!‘ A on byl.“¹
- „Kristus, syn Marie, není ničím jiným než vyslancem.“²
- „Nevěřící jsou ti, kdož praví: ‚Kristus je Bůh‘, když přece Kristus řekl: ‚Aj vy dítka Izraele, služte Alláhovi, mému Pánu i vašemu Pánu‘.“ - „Kdo se nepřidruží k Alláhovi, tomu Alláh zabráni vejít do ráje; jeho domovem bude oheň.“³
- „Nevěřícími jsou vpravdě ti, kdož říkají: ‚Kristus, syn Marie, je Bůh.‘ Proto rci: ‚Co zmůže kdokoli proti Alláhovi, zachce-li se mu nechat zajít Krista, syna Marie, jeho matku jakož i ty, kdo jsou na zemi?‘“⁴
- I pravil Alláh: ‚Aj, Ježíši, synu Marie, tys to byl, kdo k lidem pravil: ‚Přijměte vedle Alláha za božstva také mne a moji matku!‘?‘ A on na to pravil: ‚Budiž pochválen! Nepřísluší mi říkat cosi, nač nemám právo‘.“⁵
- „Zlořečení byli, neboť řekli: ‚Zabili jsme Krista Ježíše, syna Marie, vyslance Božího.‘ Oni jej však neukřižovali, protože se jim zjevil v jemu podobné postavě. ... A oni jej jistojistě neusmrtili, nýbrž Alláh jej pozdvihl k sobě.“⁶

Jelikož korán neuznává JEŽÍŠE KRISTA jako BOHA a Jeho vykoupění a smrt na kříži představuje jako podvod, nemůže být autorem islámské posvátné knihy BŮH, protože „duch, jenž nevyznává Ježíše Krista (jako BOHA), není z BOHA“.

Nemohl-li však být autorem koránu BŮH, pak je kniha islámu buď sbírkou veršů (súr), jejichž obsah Mohamed sestavil z pohanských, křesťanských a židovských pramenů a jež byl poté podle jeho pokynů a vysvětlivek doplněn, nebo jde o inspi-

¹ Korán, súra 3,59. Překlad Adel Khoury, Gütersloh 1987.

² Tamtéž, 5,75.

³ Tamtéž, 5,72.

⁴ Tamtéž, 5,17

⁵ Tamtéž, 4,5,116.

⁶ Tamtéž, 4,157 a 158.

raci Antikrista, protože „duch, jenž nevyznává Ježíše Krista (jako Boha), není z Boha. Je to duch Antikrista!“

Co říkají současníci o Mohamedovi?

Zakladatel islámu Mohamed se narodil kolem r. 570 v arabské Mekce a zemřel r. 632 v Medině.

Mohamed tvrdil, že byl Bohem povolán za proroka všech národů, a že mu byl andělem Gabrielem zjeven korán slovo za slovem. Mohamedovi současníci jeho oprávnění odmítali:

„I říkali: ‚Ó ty člověče, na nějž by mělo být sesláno napomenutí, jsi vpravdě posedlý.‘⁷

„Říkali také: ‚Máme snad opustit naše božstva kvůli posedlému básníkovi?‘⁸

„Také bylo řečeno: ‚Vždyť (on) je posedlý!‘⁹

„(Takto) přece následujete muže, který propadl čárám!‘¹⁰

Mohamedovi přátelé za ním přišli s nabídkou: ‚Věříš-li, že jsi posedlý duchem, který tě neustále navštěvuje, pak rádi obětujeme veškerý svůj majetek k nalezení léku, který tě od něj osvobodí.‘ - ‚Nic takového nechci,‘ odvětil prorok.¹¹

⁷ Tamtéž, 15,6

⁸ Tamtéž, 37,36.

⁹ Tamtéž, 68,51.

¹⁰ Tamtéž, 25,8 a 17,47.

¹¹ Ibn Ishaq, *Das Leben des Propheten*, Tübingen-Basel 1976, str. 56.

Mohamedova vidění

Mohamed po léta trpěl obavami z pronásledování zlými duchy poté, co měl jako čtyřicetiletý první vidění v jeskyni vrchu Hira poblíže Mekky.

„Když jsem jednou spal,“ vyprávěl prorok, „přistoupil ke mě anděl Gabriel s rouškou jako z brokátu, na níž bylo cosi napsáno a řekl: ‚Čti!‘“ - ‚Neumím číst,‘ odpověděl jsem.

Tu mě náhle rouškou stiskl, až jsem myslel, že to bude má smrt. Pak mě pustil a znovu řekl: ‚Čti!‘ - ‚Neumím číst,‘ odpověděl jsem.

Znovu mě anděl rouškou škrtil tak, že jsem se už viděl mrtvý. Poté mě pustil a znovu poručil: ‚Čti!‘ - ‚Potřetí jsem odpověděl totéž: ‚Neumím číst.‘

Když mě pak opět škrtil až téměř k smrti, ze samého strachu jsem ze zeptal: ‚Co mám číst?‘

I anděl pravil: ‚Čti ve jménu svého Pána, Stvořitele, který utvořil člověka z vyřinulé krve! Čti! Věz, že nejslechetnější je tvůj Pán, On, který lidi naučil užívat třtiny ku psaní, naučil je všemu, co neznali (súra 96,1-5).

Opakoval jsem ta slova, a když jsem skončil, anděl se vzdálil. Já jsem se však probudil a bylo mi, jako bych měl ta slova zapsána do srdce.

Poté jsem vstal a začal vystupovat na vrchol hory, avšak v půli cesty jsem zaslechl hlas z nebes: ‚Ó Mohamede, tys vyslanec Alláhův, a já jsem Gabriel!‘

Pozdvihl jsem hlavu k nebi a hle, byl tam Gabriel v podobě muže, a jeho nohy se dotýkaly horizontu nebes. Pak znovu promluvil: ‚Ó Mohamede, tys vyslanec Alláhův a já jsem Gabriel!‘

Jako zkamenělý jsem naň pohlížel. Poté jsem od něj odvrátil obličej a kroužil jsem pohledem po horizontu, ale ať jsem hleděl kterýmkoli směrem, stále jsem jej viděl v téže podobě. S pohledem na něj jsem se nepohnul z místa. Chadidža mezi tím již vyslala posly, aby mě vyhledali, leč ti se bez úspěchu vrátili, když dospěli na horní okraj Mekky. Potom zjevení ode mě odstoupilo a já se vydal na zpáteční cestu ke své rodině. Nakonec jsem přišel k Chadidže, usedl jí po boku a přivinul ji k sobě.¹²

Mohamed byl takový zážitkem zmaten. Obával se, že byl navštíven nějakým zlým duchem. Doma se pak své ženě svěřil: ‚Chadidžo, při Alláhu, nic jsem nikdy více nenáviděl než modly a pohanské věštce, ale teď se obávám, že jsem sám takový věštec (kahin), protože vidím světla a slyším hlasy.‘¹³

Po tři roky Mohamed věřil: ‚Co jsi na vrchu Hira viděl a slyšel, je Satanovo mámení.‘¹⁴

Pak jej uchvátilo druhé vidění:

¹² Tamtéž, str. 45.

¹³ Hermann Stieglecker, *Die Glaubenslehren des Islam*, Paderborn 1983.

¹⁴ Tamtéž, str. 359.

„Byl jsem (Mohamed) právě na cestě, když jsem náhle z nebe uslyšel hlas. Pohlédl jsem vzhůru a byl tam znovu anděl, který tehdy ke mě přišel na vrchu Hira. Nyní seděl na trůnu mezi nebem a zemí. Nesmírně vyděšen jsem spěchal domů a volal: ‚Přikryjte mě!‘ (protože z leknutí dostal horečku). Pak promluvil Alláh! ‚Vstaň, zahalený člověče, a varuj lidi, veleb svého Pána, očisti své roucho a vyhni se ohavnosti (modloslužby)!“¹⁵

Od té doby přicházela vidění častěji.

Jak korán, tak i hadith tradují Mohamedovy noční i nebeské pouti.

Noční pout'

„Když jsem jednou spal ve svatyni v Mekce, přišel ke mě Gabriel a vzbudil mě kopancem. Posadil jsem se, ale protože nebylo nic vidět, znovu jsem si lehl. Tu přistoupil anděl podruhé a znovu mě udeřil nohou. Podruhé jsem se posadil, ale jako prve jsem si zase lehl, protože jsem nic neviděl. Posléze jsem byl udeřen potřetí, posadil jsem se, a anděl mě uchopil za rameno.

Vstal jsem, Gabriel mě vyvedl z brány svatyně a hle, bylo tam bílé jízdňí zvíře, napůl mula, napůl osel. Na stehnech mělo dvě perutě, jimiž pohánělo své zadní nohy, zatímco přední nohy stály ve směru, kam mířil jeho pohled. Anděl mě vysadil na jeho hřbet a zvíře se chystalo na pout', aniž bychom se mohli od sebe vzájemně odloučit.

Ještě když jsem se k zvířeti blížil, abych nasedl, plašilo se, leč Gabriel mu vložil ruku na hřívu a pravil: ‚Není ti, Burâqu, stydno z toho co děláš? Při Alláhu, nikoho vzácnějšího jsi až dosud na hřbetě nenesl!‘

Zvíře se zastydělo, až vyrazil pot a stálo už tak klidně, že jsem mohl nasednout.

Nato prorok putoval s Gabrielem až do Jeruzaléma. Tam se setkal s Abrahámem, Mojžíšem a Ježíšem uprostřed ostatních proroků. Mohamed vystoupil jako předříkávač a modlil se s nimi. Poté mu byla přinesena dvě vědra, jedno s vínem a druhé s mlékem. Prorok se chopil vědra s mlékem a napil se, vína se však nedotkl. I pravil k němu Gabriel: ‚Dobře jsi učinil pro stvoření a dobře bude i tvému lidu, ó Mohamede! Víno je vám zakázáno.‘

Prorok se poté odebral zpět do Mekky a ráno vyprávěl svým Quraish (soukmenovcům), co se mu přihodilo. Většina z nich však říkala: ‚To přece není možné! Karavana potřebuje dobrý měsíc na cestu z Mekky do Sýrie a další měsíc na cestu zpět. Jak by to mohl Mohamed dokázat za jedinou noc?‘

A mnozí již obrácení znovu odpadli od víry. Podle Saida ibn Nunsajjába popsal Mohamed Abraháma, Mojžíše a Ježíše ze svého vidění následovně:

„Ještě nikdy jsem neviděl muže, který by mi byl tak podobný jako Abrahám. Mojžíš byl v tváři rudohnědý, statný, s kadeřavým vousem a orlím nosem, jakoby byl z kmene Schanû'a. Ježíš měl světlou pokožku, nebyl velký ani malý, s hladký-

¹⁵ Tamtéž, str. 360.

mi vlasy a se skvrnami v obličejí, jakoby právě přišel z lázně. Zdálo se, že mu z vlasů voda stéká po kapkách, aniž by tam však nějaká byla’.¹⁶

Nebeská pout'

„Po modlitbě v Jeruzalémě mi byl podán žebřík, tak krásný, že podobný jsem ještě nikdy neviděl. Byl to žebřík, na nějž upínají svůj zrak zasvěcení smrti, když se blíží konec. Gabriel mě nechal po něm stoupat vzhůru tak dlouho, až jsem dosáhl nebeské brány, nazývané Strážní branou. Je hlídána andělem jménem Ismâ'íl, kterému podléhá dvanáct tisíc dalších andělů, z nichž každého poslouchá dalších dvanáct tisíc andělů.“

Na tomto místě své zprávy prorok uvádí Alláhova slova: „Zástupy tvého Pána zná jen On sám“ (súra 74,31).

Poté pokračuje: „Když jsem byl veden skrze bránu, anděl se ptal: ‚Koho přivádíš, Gabrieli?‘ - ‚To je Mohamed,‘ odpověděl Gabriel. ‚Je poslán?‘ - ‚Ano, je.‘

Potom mi vyprošoval Alláhovu přízeň. Já jsem však vstoupil do nejspodnějšího nebe a spatřil jsem tam sedícího muže, kolem nějž se ubíraly duše zemřelých lidí. Nad jedním z nich se muž zaradoval říka: ‚Dobrá duše z dobrého těla.‘

Avšak k jinému pronesl se zachmuřenou tváří: ‚Jak ohavné! Špatná duše ze špatného těla!‘

‚Kdo je ten sedící muž,‘ zeptal jsem se Gabriela a on mi vysvětlil: ‚To je tvůj otec Abrahám, kolem nějž se ubírají duše jeho potomků. Duše věřících mezi nimi jej těší a proto říká: Dobrá duše z dobrého těla, zatímco duše nevěřících v něm budí odpor a nevoli, takže říká: Špatná duše ze špatného těla.‘

Pak jsem uviděl muže s pysky podobnými velbloudím. V ruku měli jako pět velké kameny, které si házeli do chřtánu, ale ty z nich zase zadkem vycházely.

‚Kdo jsou tito lidé, otázal jsem se Gabriela, jenž odpověděl: ‚To jsou ti, kdož neprávem utratili majetek sirotků.‘

Poté jsem spatřil muže na způsob rodiny faraóna s takovými břichy, jaké jsem ještě nikdy neviděl. Nad nimi se ubírali tvorové na způsob žízni strádajících velbloudů, vystavených slunečnímu žáru. Tvorové šlapali po mužích, kteří se nemohli pohnout z místa. Opět jsem se tázal Gabriela: ‚A tito muži?‘ - ‚To jsou lidé, kteří se živili lichvou.‘

Posléze jsem viděl muže, před nimiž leželo jak ohavně zapáchající, tak i chutně vonící tučné maso, avšak oni směli jíst pouze to zkažené.

‚A kdo jsou tito?,‘ zeptal jsem se a Gabriel mi vysvětlil: ‚To jsou muži, kteří si nevzali ženu Alláhem jim dovolenou, nýbrž šli k takové, kterou jim Alláh zakázal.‘

Poté jsem uhlídal ženy, pověšené za řadra, i ptal jsem se Gabriela: ‚Kdo to je?‘ - ‚To jsou ženy, jež svým mužům podstrčily děti, které oni nezplodili.‘

¹⁶ Ibn Ishaq, str. 78.

Nato mě Gabriel přenesl do druhého nebe, a hle, byli tam oba bratránci, syn Marie Ježíš, i Zachariášův syn Jan. Poté jsem se ocitl v třetím nebi, kde byl muž s tváří tak krásnou jako luna v úplňku. Na můj dotaz mi Gabriel řekl: ‚To je tvůj bratr Josef, syn Jákobův!‘

I povznesli jsme se do čtvrtého nebe, kde jsem uviděl muže, o němž mi Gabriel řekl, že to je Idris. Nato jsme postoupili do pátého nebe, kde byl muž ve zralém věku s bílými vlasy a mohutným bílým plnovousem. Nikdy jsem do té doby neviděl ušlechtilejšího muže. Na otázku po něm mi Gabriel odpověděl: ‚To je miláček svého národa Áron, syn Imrin.‘ Poté jsme postoupili do šestého nebe, kde jsem spatřil muže temné pleti, vysoké postavy a zakřiveného nosu, jakoby pocházel z kmene Schanû'a. Gabriel mi vysvětlil, že to je Mojžíš, syn Imrânův.

S těmi slovy mě dopravil do sedmého nebe. Tam jsem spatřil muže zralého věku, jak sedí na stoličce u brány do ráje, kterou každý den vcházelo sedmdesát tisíc andělů, kteří se jí znovu vrátí až v den zmrtvýchvstání. Nikdy v životě jsem neviděl muže, který by mi byl tak podoben, načež Gabriel řekl: ‚To je tvůj otec Abrahám.‘

Konečně pak se mnou vstoupil do ráje. Viděl jsem tam dívku s karmínovými rty a protože se mi líbila, zeptal jsem se jí: ‚Komu náležíš?‘ - ‚Zaidovi, synu Hâritha,‘ odpověděla. Vždy, když mě Gabriel převedl do vyššího nebe a prosil o dovolení ke vstupu, byl tázán, kdo jsem. Jakmile sdělil moje jméno, další otázka zněla, zda jsem vyslán. Když přisvědčil, zvolali: ‚Alláh nechť mu věnuje život, bratry i přátele!‘ Stalo se tak i při postoupení do sedmého nebe a Gabriel mě konečně přivedl k mému Pánu, jenž mi uložil za každodenní povinnost padesát modliteb. Když jsem pak na zpáteční cestě míjel Mojžíše, zeptal se: ‚Kolik modliteb ti bylo uloženo?‘ - ‚Padesát na každý den,‘ odpověděl jsem a Mojžíš dodal: ‚Modlitba je těžké břímě a tvůj lid je slabý. Jdi zpět ke svému Pánu a popros jej. Možná že tobě a tvému lidu uloženou povinnost ulehčí!‘

Udělal jsem, jak mi bylo přikázáno a můj Pán mi prominul deset modliteb, avšak když jsem opět míjel Mojžíše, řekl mi znovu totéž, a Alláh mi odpustil dalších deset modliteb. Takto to pokračovalo tak dlouho, až nakonec zůstalo jenom pět modliteb. Když jsem poznovu procházel kolem Mojžíše a ten mi opět přikazoval prosit o úlevu, tu jsem mu pravil: ‚Již po tolikáté jsem se s takovou prosbou vrátil ke svému Pánu, až se nyní hanbím, a už nikdy bych to znovu neudělal.‘

Svým posluchačům však prorok přislíbil: ‚Každému z vás, kdo se těchto pět modliteb oddaně a pobožně pomodlí, bude odplaceno jako za padesát.‘¹⁷

Mohamedova vidění k němu přicházela ve všech možných životních situacích: Při bojích s nevěřícími, během jídla, modlitby, v bdění i ve spánku.

¹⁷ Tamtéž, str. 83 ad.

Anděl hor

„Přišel jsem k Ibn' Abbas Yalil ibn' Abd Kulalovi s naléhavou prosbou, ale on mi neposkytl nic z toho, co jsem si přál. Sklíčeně jsem bezcílne bloudil sem a tam. Když jsem se konečně vzpamatoval, byl jsem právě u ‚Liščího štítu‘. Zdvihl jsem hlavu, a hle, zastínil mě mrak, na němž jsem spatřil Gabriela. Zavolal mě a pravil: ‚Alláh dobře slyšel, co ti tito lidé řekli, i že tě nevyslyšeli. Vyslal k tobě anděla hor, abys mu ohledně jich přikázal, co si budeš přát.‘

Anděl hor pak ku mě děl: ‚Ó Mohamede, Alláh slyšel, co ti tito lidé řekli. Jsem anděl hor. Můj Pán mě k tobě poslal, abys mi udělil svůj příkaz. Přeješ-li si, svrhnu na ně obě hory u Mekky.‘

I řekl jsem mu: ‚Ne, to nechci. Prosím jen o to, aby Alláh nechal vzejít z jejich potomstva lidi, kteří budou sloužit výhradně Jemu a nikomu jinému.‘¹⁸

Ženy v ohni

„V prorokových časech se zatmělo slunce a on se dlouho modlil. Posléze pravil: ‚Slunce i Měsíc jsou dvě z Alláhových znamení. Zatmí-li se, pak buď proto, že někdo zemřel, nebo že žije. Vidíte-li znamení, pomyslete na Alláha.‘

Oni pak pravili: ‚Ó vyslaný Alláhův, viděli jsme tě, jak tam stojíš a po čemsi natahuješ ruku. Pak jsme spatřili, jak ji stahuješ zpět.‘

I řekl jim: ‚Viděl jsem ráj a vztáhl jsem ruku po vinném hroznu. Kdybych ho býval dosáhl, tak byste z něj mohli jíst do konce svých dnů na tomto světě. Pak jsem spatřil oheň; nikdy jsem nic strašnějšího neviděl. Také jsem poznal, že většina jeho obyvatel jsou ženy.‘

Ptali se: ‚Proč, ó Alláhem vyslaný?‘

Odpověděl: ‚Pro svůj nevděk.‘

Říkali: ‚Jsou snad nevděčné k Alláhovi?‘

Prorok pravil: ‚Jsou nevděčné ke svým životním druhům a neváží si dobra, které je jim prokazováno. Pokud některé z nich budeš po celý čas činit dobře a ona na tobě spatří cosi, co jí není vhod, pak jistě řekne: Nikdy se mi od tebe nedostalo ničeho dobrého.‘¹⁹

„Gabriel“ jako mstitel

„Jednoho dne přišel Gabriel k prorokovi, zatímco posměváčci obcházeli Ka'abu. Anděl stál vedle Mohameda a když kolem procházel Muttalibův syn Aswad, Gabriel mu vhodil do obličeje zelený lupen, z čehož Aswad oslepl. Pak přišel Aswad, syn Abdjagútův, načež Gabriel ukázal na jeho břicho, které se nadmulo a on zemřel na vodnatelnost.

¹⁸ *Der Koran, Anhang*, str. 503.

¹⁹ Theodor Khoury, *So sprach der Prophet*, Gütersloh 1988, str. 272.

Když procházel kolem Walíd, ukázal Gabriel na jizvu na jeho noze, kterou mu náhodou způsobil jistý muž z kmene Chuza'a, zkoušející svůj nový šíp. Tato zcela bezvýznamná jizva se nyní znovu otevřela a on na to zemřel.

Poté je míjel Wâ'ilův syn As, i ukázal Gabriel na jeho chodidlo. Když se pak As ubíral do Tâ'ifu, uvízl jeho osel v trnovníku. As se jej snažil vyprostit, přitom mu vnikl trn do chodidla a usmrtil jej. Nakonec procházel kolem i Hârith, syn Tulâtílův. Gabriel ukázal na jeho hlavu, která se pokryla hnisem a nádory, a Hârith zemřel.²⁰

V moci Mohamedova kouzla

„Kdo si začne s Mohamedem,“ říkali jeho vrstevníci, „je jako očarován.“ – V tomto stavu měli i Mohamedovi stoupenci různá vidění a přeludy:

„Jednoho dne jsme právě seděli u posla Alláhova, když k nám náhle přišel muž uhlově černých vlasů, který měl na sobě oslnivě bílé roucho. Nebylo na něm znát sebemenších stop po cestě, a muže nikdo z nás neznal. Posadil se k prorokovi, položil mu ruku na stehno a dotkl se kolenem jeho kolena: ‚Ó Mohamede, pouč mě o islámu.‘ - Alláhův posel pravil: ‚Islám spočívá v tom, že stvrzuješ: Není Boha kromě Boha a Mohamed je vyslanec Alláhův, že se modlíš, odvádíš poplatky, a také že se postíš o ramadánu a putuješ do modlitebny (v Mekce), jsi-li toho schopen.‘ - Muž na to řekl: ‚Pravdu jsi děl.‘

Divili jsme se velmi, že se proroka vyptává a pak stvrzuje, že řekl pravdu.

Dále pravil: ‚Pouč mě o víře.‘

A prorok promluvil: ‚Víra je v tom, abys věřil v Alláha i v jeho anděly, v jeho vyslané i v soudný den, stejně jako abys uvěřil v předurčení dobrého i zlého.‘

Muž na to opět řekl: ‚Pravdu jsi děl.‘

Poté pokračoval: ‚Pouč mě o dobrých skutcích.‘

A prorok vysvětloval: ‚Máš Alláhu sloužit, jako bys jej viděl, neboť i když ty jej nevidíš, on tebe vidí zcela jistě.‘

Pak muž řekl: ‚Pouč mě o hodině (soudu).‘

Prorok: ‚O ní neví tázaný o nic víc než tazatel.‘

Muž: ‚Potom mě alespoň pouč o její předzvěsti.‘

Muž: ‚Otrokyně porodí svou paní. Spatříš bosé, chudé a námezdně pracující pasáky ovcí vzájemně se předhánět při stavbě nesmírně vysokých budov.‘

Poté (cizinec) odešel, já jsem však ještě chvíli setrval. Vtom prorok řekl: ‚Ó U-mare, zdali víš, kdo se to zde tázal?‘

Odpověděl jsem: ‚Alláh a jím vyslaný to zajisté vědí lépe.‘

Prorok odvětil: ‚Byl to Gabriel, který přišel, aby vás vyučil své víře.‘²¹

²⁰ Ibn Ishaq, str. 87.

²¹ Khoury, str. 49.

Zloději v ráji

„Kráčel jsem s poslem Alláhovým po poli plném černých kamenů, když mi pravil: ‚Zůstaň zde, než se vrátím.‘

A odešel temnotou noci, až zmizel. Vtom jsem uslyšel mocný hlas. Měl jsem strach, že se někdo postavil prorokovi do cesty. Chtěl jsem spěchat za ním, avšak připomněl jsem si jeho slova: ‚Zůstaň zde, než se vrátím.‘ Vyčkal jsem tedy, než se zase vrátil. Řekl jsem: ‚Slyšel jsem mocný hlas, který mi trochu nahnal obavu.‘

Prorok na to děl: ‚Slyšel jsi ten hlas?‘ - ‚Ano,‘ odpověděl jsem po pravdě.

Prorok pravil: ‚To byl Gabriel. Přišel ku mě a řekl: Kdokoli z tvého společenství zemře, zatímco se přidruží k Bohu, přijde do ráje. Zeptal jsem se: I kdyby se dopustil cizoložství nebo krádeže? Odvětil mi: Ano, i kdyby se dopustil cizoložství nebo krádeže.‘²²

Démon v podobě zvířete

„Příštího rána vzal Abu Džahl kámen, posadil se a čekal na proroka. Ten přišel, začal se modlit, a Quarisch zatím seděli se svým sboru a čekali, co Abu Džahl udělá.

Když se Mohamed při modlitbě sklonil, Abu Džahl vzal kámen a šel k němu. Když však přistoupil do jeho blízkosti, náhle se obrátil a začal prchat. Jeho obličej byl úplně bílý a kámen mu vypadl z ruky.

„Co se stalo?“, zvolali Quarisch. „Když jsem se k němu blížil,“ líčil vyděšený Abu Džahl, „vyvstal náhle přede mnou velbloudí samec s takovou hlavou, šíjí a zuby, jaké jsem nikdy u žádného velblouda neviděl ... chtěl mě pohltnout.“

Později prorok údajně vysvětlil, že to byl Gabriel, který Abu Džahlovi zabránil přiblížit se k Mohamedovi.²³

Démon jako zachránce

„Jednou přišla za prorokem skupinka Židů a ptala se jej: ‚Je známo, že všechno stvořil Bůh. Kdo však stvořil Boha?‘

Tu se prorok rozzlobil do té míry, že změnil barvu v obličejí a zuřivě se do Židů pustil. Přišel však Gabriel, uklidnil jej a předal mu od Boha odpověď na otázku, kterou byl verš: ‚Rci! On je Alláh, jeden jediný bůh, věčný a neproměnný. Jej nikdo nezplodil, není zplozen, a nikdo se mu nevyrovná‘ (súra 112).

Poté se jej Židé dále vyptávali: ‚Potom nám tedy popiš jak vypadá, jaké je jeho předloktí a paže!‘ Prorok se rozzuřil ještě více než poprvé a znovu se na vrhl, přesto jej Gabriel opět uklidnil a přinesl mu od Alláha odpověď: ‚Neodhadli Alláha správně. V den zmrtnýchvstání bude ve své ruce držet celou zemi, a nebe se shrne

²² Ibn Ishaq, str. 173.

²³ Tamtéž, str. 59.

do jeho pravice. Buď pochválen! Je povznesen nad to, co mu přičítají' (súra 39,67).²⁴

Démon bitvy

„Zuhrîmi vyprávěl, jak v době polední modlitby přišel k Mohamedovi Gabriel. Anděl měl na hlavě turban z brokátu a hedvábným brokátem bylo pokryto i sedlo mezka, na němž cestoval. I tázal se takto proroka: ‚Už jsi složil zbraně?‘ - ‚Ano,‘ odvětil Mohamed, a Gabriel pokračoval: ‚Andělé tak ještě neučinili a právě se vracím z pronásledování nepřátel. Alláh - budiž jeho vznešené a mocné jméno pochváleno - ti, ó Mohamede, přikazuje vytáhnout na Banu Quriza. Okamžitě se tam vydávám a zatřesu s nimi.‘

Prorok nechal ihned mezi muslimy provolávat: ‚Všichni ti, kdož slyší a poslouchají, necht' nekonají odpolední modlitbu dříve, nežli se dostaví k Banu Qurizu‘.²⁵

Démoni v boji

„Ještě než se nepřátelé dali na útěk, spatřil jsem v boji cosi jako černou roušku, která se snesla z nebe mezi nás a nepřítel. Když jsem si ji prohlédl zblízka, ejhle, byli to samí černí mravenci, kteří zaplnili celé vádí.²⁶ Nepochyboval jsem o tom, že šlo o anděly; hned poté začali nepřátelé prchat.²⁷

²⁴ Tamtéž, str. 120.

²⁵ *Koran*, Anhang, str. 503.

²⁶ Také *wádí* nebo *wadí*, je vyschlé údolí nebo řečiště, naplňující se vodou v době dešťů; pozn. překl.

²⁷ Ibn Ishaq, str. 225.

4. Mohamedovy psychické a fyzické stavy

Mohamed byl pevně přesvědčen, že má zjevení: „Při padající hvězdě, váš průvodce nebloudí, nepropadl bludu ani nemluví z vlastního zájmu. Nejde o nic jiného než o zjevení, které se ukázalo. Poučil jej silný a mocný, který stál vzpřímen na nejvyšším horizontu. Poté přišel blíže, sestoupil dolů, až byl vzdálen jen na dva doštrely luku nebo ještě méně, načež svým služebníkům zjevil to, co jim zjevil. Jeho srdce nelhalo o tom, co viděl. Chcete se s ním snad ještě přít o tom, co vidí?“²⁸

První vidění bylo pro Mohameda mimořádně tíživé a v panice utekl ke své ženě Chadidže. Spatřil tehdy postavu, nazývajícím se Gabriel, byl jí škrcen bezmála k smrti a slyšel hlasy. Domů se vrátil v horečce a celý rozechvělý.

Po tři léta pak byl zmítán pochybnostmi a strachem, že se stal obětí démona. Jeho obavy se stupňovaly až k depresím a sebevražedným myšlenkám:

„Mohamed propadl takové trudnomyslnosti, že se zabýval myšlenkou skočit ze skály na vrchu Hira nebo Thabir. A právě když se k tomu chystal, uslyšel z nebe hlas; jako omráčen zůstal stát a hleděl vzhůru. Poté spatřil Gabriela na trůnu mezi zemí a nebem, který k němu pravil: ‚Mohamede, tys vskutku Alláhův prorok, a já jsem Gabriel!‘ I upustil prorok od svého úmyslu, neboť byl znovu naplněn důvěrou.“²⁹

Po tomto úkazu přicházela vidění častěji a všechna byla spojena s mimořádnými fyzickými stavy. Mohamed o tom sám prohlásil: „Slyším dunění a hřmot a jsem tím mocně zasažen. Kdykoli ke mě přijde zjevení, vždy jsem přesvědčen, že mi vezme duši.“³⁰

Při vizionářských záchvatech míval Mohamed horečku, provázenou silným pocením.

Arabský historik Ibn Sa'd uvádí: „Když se dostavilo vidění, pociťoval bolesti a jeho obličej měnil barvu. Rovněž se říká, že byl přítom tajemnou silou sražen k zemi a po nějakou dobu pak ležel jako opilý.“

Jednou přišlo vidění na Mohameda během jízdy na velbloudu. Zvíře při tom vřeštělo a roztáhlo přední nohy tak daleko od sebe, že to vypadalo na poranění. Poklekalo a pak se zase křečovitě stavělo na nohy, až nakonec zjevení od proroka odstoupilo, a z Mohamedova čela se řinul pot.“³¹

Na otázku po svých viděních dal Mohamed následující vysvětlení: „Zjevení ke mně přicházejí dvojím způsobem: Buď ke mně Gabriel přijde a sdělí mi je tak, jako spolu mluví dva muži, ale co říká, to mi pak zase zmizí z paměti. Nebo ke mně také

²⁸ *Der Koran*, 53,1-12.

²⁹ H. Stieglecker, str. 364.

³⁰ Theodor Khoury, *Wer war Mohammed?*, Freiburg 1990, str. 21.

³¹ H. Stieglecker, str. 364.

přichází s duněním jako zvon, takže mé srdce je zmateno a poděšeno. Co mi takto zjevuje, to pak už nemizí.³²

Mohamedův synovec Ibn al Abbas vzpomíná: „Během vidění Mohamed trpěl takovými fyzickými bolestmi, že pak sotva mohl pohnout rty.“³³

Tradice také dochovala, že Mohamed míval během vidění pěnu u úst a silnou třesavku ve všech údech.

Proti útokům svých současníků, že je posedlý, se Mohamed brání v koránu, ale současně tam ukazuje i svou nejistotu, neklid a pochybnosti:

- Váš průvodce netrpí posedlostí; je pouze zřejmým varovatelem.³⁴
- Dáblové nemohou být koránem snižováni, protože jim nepřísluší a nejsou toho schopni. Z naslouchání koránu jsou vyloučeni.³⁵
- To není řeč ukamenovaného ďábla; váš průvodce není posedlý.³⁶

³² T. Khoury, str. 22.

³³ H. Stieglecker, str. 361.

³⁴ *Der Koran*, 7,184.

³⁵ *Der Koran*, 26,211.

³⁶ *Der Koran*, 81,22 a 25.

Mohamedův život a charakter

Násilník

Odpor proti Mohamedově požadavku na uznání za Alláhem vyslaného proroka byl tak silný, že byl r. 622 nucen odebrat se do Jathriby, později zvané Medina.

V Medině pak položil základy islámského společenství a zahájil ozbrojený boj proti nepřátelům islámu. Vojenské úspěchy upevnily jeho autoritu jako náboženského a politického vůdce, jako zákonodárce, soudce i vojevůdce.

Vyhnání a vyhubení Židů

Protože medinští Židé nebyli ochotni přijmout islám, Mohamed proti nim vystoupil vojensky.

Roku 624 vyhnal z města židovský kmen Qaynupa. V druhé fázi nechal nejprve zabít jmenovitě uvedené Židy kmene Nadir, přičemž se svých mužů ptal: „Kdo mě pomstí na tom a na tom?“ Konečně r. 625 pak vyhlásil válku celému kmeni Nadir. Během patnáctidenního obléhání zničil jeho životní základnu pokácením a spálením palmových hájů.

„Gabriel“ ospravedlnil takové porušení tehdejších válečných zvyklostí takto: „Cokoli z jejich palem odřal nebo nechal stát, stalo se s Alláhovým svolením, aby tak zamezil rouhání.“³⁷

Židé kmene Nadir tím byli donuceni opustit Medinu a Mohamed triumfoval, neboť Alláh vyjevil: „Nevěřili, že budou muset odtáhnout a domnívali se, že je jejich pevnosti ubrání před Alláhem. Poté je však Alláh překvapil tam, kde s tím vůbec nepočítali a nahnal jim do srdcí takový děs, že bořili své domy vlastníma rukama i rukama věřících. Vezměte si z toho ponaučení, ó moudří!“³⁸

Třetí Mohamedův úder směřoval proti židovskému kmeni Quraiza. Nebyl ochoten k žádnému vyjednávání a požadoval bezpodmínečné podrobení se islámu. Protože Židé jeho příkazu neuposlechli, nechal všechny muže kmene pobít: „Prorok nařídil vykopat několik hrobů a když se tak stalo, byli muži kmene Quraiza přiváděni a v hrobech postupně stínáni.“³⁹

Jejich ženy a děti prodali do otroctví. Tradice říká: „Pouze jediný si zachránil život přestoupením na islám.“⁴⁰

Zjevil se „Gabriel“ a hlásal: „I odmrštil Alláh ve svém hněvu ty, kdož nevěří. ... Do jejich srdcí usadil strach, takže část z nich byla jím usmrcena a část zajata.

³⁷ *Der Koran*, 59,5.

³⁸ *Der Koran*, 59,2.

³⁹ Ibn Ishaq, str. 177.

⁴⁰ T. Khoury, str. 88.

A vám pak dal v dědictví jejich příbytky, majetky i zemi, do níž jste předtím nikdy nevkočili. Alláh jest takových věcí mocen.“⁴¹

Vyháním a vyhlazením Židů si Mohamed upevnil a pojistil vládu nad Medinou. Odtud se pak snažil o její rozšíření na okolní i vzdálenější místa. Obyvatelé těch krajů byli pohané, Židé i křesťané.

Mohamed se ospravedlňoval odvoláváním na Alláha: „Bylo mi přikázáno bojovat proti mužům tak dlouho, až budou říkat: ‚Není Boha kromě Alláha!‘“⁴²

Boj proti pohanům

Mohamed ustavičně přepadával karavany z Mekky a zmocňoval se bohaté kořisti, což bylo zčásti proti nedotknutelným pouštním zákonům Arabů, a rovněž je vyprovokoval k několika bitvám: „Prorok vzal do hrsti kamínky, obrátil se ke Qarischům a zvolal: ‚Nechť vaše tváře ohavně zoškliví!‘ S těmi slovy pak po nich kamínky mrštil a poručil svým lidem vrhnout se na ně. To byl konec Quarischů. Alláh usmrtil mnoho jejich vůdců a početným šlechticům dal upadnout do zajetí.“⁴³

Ještě předtím však Mohamed tasil meč a zvolal: ‚Kdo dokáže, jak náleží užít toho meče?‘ - ‚Co se sluší tvému meči, ó Alláhem vyslaný?‘ - ‚Sluší se mu, abys jím bil tak dlouho nepřítele, až se ohne,‘ odpověděl prorok.⁴⁴

K ochraně své osoby Mohamed vyžadoval oběť života svých přátel: ‚Když se nepřátelé snažili proroka přemoci, zvolal: ‚Kdo se za nás obětuje?‘ I povstal Sijad ibn Sakan s pěti dalšími druhy a bojovali za proroka tak dlouho, až jeden po druhém padli!“⁴⁵

Roku 630 vtrhl Mohamed do Mekky a za výhradní svatyni islámu tam prohlásil Ka‘abu, staroarabský modlářský chrám, v něm vedle dalších božstev byl uctíván i Alláh a jeho tři dcery. Roku 632 podnikl Mohamed s mnoha svými stoupenci první pouť do Mekky, která budoucně měla být povinností každého muslima.

Boj proti křesťanům

‚Bojujte s těmi, kdož nevěří v Alláha ani v soudný den, nezakazují, co Alláh a jeho posel zapovídají, a nenáležejí k náboženství pravdy.“⁴⁶

‚Židé říkají: ‚Uuayr je boží syn.‘ A křesťané praví: ‚Ježíš je syn Boží.‘ To jsou slova jejich vlastních úst. Tím mluví jako ti, kdož byli předtím nevěřící. Nechť je Alláh potře!“⁴⁷

⁴¹ *Der Koran*, 33,25-27.

⁴² T. Khoury, *So sprach der Prophet*, str. 289.

⁴³ Ibn Ishaq, str. 135.

⁴⁴ Tamtéž, str. 145.

⁴⁵ Tamtéž, str. 148.

⁴⁶ *Der Koran*, 9,29.

⁴⁷ *Der Koran*, 9,30.

„On (Alláh) je ten, kdo svého posla vyslal s pravým vedením a s náboženstvím pravdy, aby mu dodal převahy nad všemi ostatními náboženstvími.“⁴⁸

S tímto pověřením došel Mohamed v letech 630 a 631 početné křesťanské oázy.

Výzva k násilnostem

Rovněž v občanském životě vyzýval Mohamed k násilí, sám násilí užíval, a hrozil pekelnými tresty:

„Ibn Chatal měl dvě otrokyně, Fartanu a její přítelkyni, které zpívaly o prorokovi posměšné písničky. Mohamed proto nařídil obě otrokyně i Ibn Chatal zabít.“⁴⁹

„Jistá Židovka prorokovi spílala a útočila na něj. Jeden z mužů jí tiskl hrdlo tak dlouho, až zemřela. Alláhův posel prohlásil její krev za bezcennou“⁵⁰ (čímž byl zbaven odpovědnosti za vraždu i povinnosti výkupného).

„Vyslaný Alláhův nechal utnout ruku zloději cedulky v ceně tří drachem“⁵¹ a vydal zákon: „Budiž uťaty zloději a zlodějce ruce v odplatu za to, čeho se zmocnili; je to odstrašující trest ze strany Alláha.“⁵²

Na Mohamedova loupežná tažení tato hrozba trestu ovšem neplatila!

„Kdo pije víno,“ říká Mohamed, „toho zbičujte. Bude-li znovu pít, opět jej zbičujte. Nepřestane-li ani potom, zabijte jej.“⁵³

„Prorok Alláhův nařídil pro pijáky vína trest bití holemi a sandály.“⁵⁴

Síla má být používána i na ženy, které nejsou poslušné muže:

„Muži mají plnou moc nad ženami i odpovědnost za ně, neboť Alláh dává přednost jedněm před druhými. ... Kárejte takové, jejichž vzpurnosti se obáváte, vzdalte se do noční komnaty a tam ženu zbičujte.“⁵⁵

„Volá-li muž ženu do lože a ta se zdráhá přijít, pak ji budou andělé zlořečit až do rána.“⁵⁶

Rovněž při výchově se žádá násilí: „Naříd' chlapci modlit se, jakmile dosáhl stáří sedmi roků. Má-li již deset roků, budiž k tomu nucen výpraskem.“⁵⁷

Písaře listin proklel Mohamed při Alláhu, „načež jeho prsty ochrnuly“.⁵⁸

„Ali nechal od islámu odpadlé lidi usmrtit ohněm. Když pak přišel k Ibn Abbasi, ten mu děl: „Kdybych tam byl, také bych je nechal zabít na základě výro-

⁴⁸ *Der Koran*, 9,33.

⁴⁹ Ibn Ishaq, str. 218.

⁵⁰ H. Stieglecker, str. 310.

⁵¹ Tamtéž, str. 310.

⁵² *Der Koran*, 5,38.

⁵³ H. Stieglecker, str. 310.

⁵⁴ Tamtéž, str. 311.

⁵⁵ *Der Koran*, 4,34.

⁵⁶ T. Khoury, *So sprach der Prophet*, str. 261.

⁵⁷ Tamtéž, str. 143.

⁵⁸ Ibn Ishaq, str. 72.

ku Alláhova posla: Kdo změní své náboženství, toho usmrť! Já bych je však nenechal odpravit ohněm.⁵⁹

„Ti z vás, kteří se odvrátí od svého náboženství, zemřou jako nevěřící, a jejich díla jsou na tomto i na onom světě bezcenná. Jsou to společníci ohně, v němž budou věčně pobývat.“⁶⁰

Smyslný člověk

„Přišel ke mě Gabriel s nádobou, z níž jsem pojedl, i byla mi dána plodivá síla čtyřiceti mužů.“⁶¹

Mohamed obdržel od Alláha zvláštní povolení mít pohlavní styk s každou ženou, která by k tomu byla ochotna:

„Proroku, povolili jsme ti manželky, jimž jsi odevzdal jitřní dar, a koupili jsme ti otrokyně, patřící ke kořisti, kterou ti dal Alláh (ve vítězné válce proti nevěřícím), dále dceru tvého strýce z otcovy strany i dceru tvého strýce z matčiny strany, které se s tebou vystěhovaly do Mediny, jakož i každou věřící ženu, která se ti oddá, zatouží-li prorok po manželství. Je to tvoje zvláštní výsada, která však neplatí pro ostatní věřící.“⁶²

Těm jsou totiž povoleny nejvýš čtyři manželky: „Vezměte si za manželky oblíbené ženy, jednu, dvě, tři nebo i čtyři.“⁶³

Dále Alláh povoluje Mohamedovi: „Můžeš z nich (svých žen) vyloučit jakou chceš, a smíš tělesně obcovat s kterou si přeješ, tedy i s tou, po níž zatoužíš i poté, co jsi ji zapudil. Nic z toho ti nebude počítáno za hřích!“⁶⁴

Mohamed sám prohlašuje: „Co obzvlášť miluji v pozemském životě, jsou libé vůně a ženy.“⁶⁵ Počet a pořadí Mohamedových sňatků sice islámská tradice jednotlivě neuvádí, je však obecně zmíněno třináct manželek. Po smrti zanechal devět vdov.

S bohatou Chadidžou žil Mohamed v prvním manželství. Po její smrti se nejdříve oženil se Sawdou.

Sawda, druhá Mohamedova žena

„Když Chadidža zemřela, řekla Chawla, dcera Hakimy, manželky jednoho z nejprvnějších prorokových stoupenců, Othmana ibn Mazuna: ‚Vyslanče Alláhův, nechceš se znovu oženit?‘ - Odpověděl: ‚S kterou?‘ - Ona: ‚Chceš pannu, nebo snad takovou, která jí už není?‘ - On: ‚A kdo je ta panna?‘ - Ona: ‚Je to Aiša, dcera

⁵⁹ T. Khoury, str. 294.

⁶⁰ *Der Koran*, 5,38.

⁶¹ H. Stieglecker, str. 419.

⁶² *Der Koran*, 33,50

⁶³ *Der Koran*, 4,3.

⁶⁴ *Der Koran*, 33,51.

⁶⁵ H. Stieglecker, str. 419.

Abu Bekra, toho, jehož máš ze všech stvoření nejraději.' - ‚A kdo je ta nepanenská?‘, zvídal Mohamed dále. - ‚Je to Sawada, dcera Zama ibn Qaise, která se stala věřící a řídí se tvým učením.‘ - I řekl prorok: ‚Tedy jdi tam a ucházej se pro mě o obě!‘

Vydala se tedy do domu Abu Bekra. Tam se potkala s Umma Rumanou, Aišinou matkou, a děla k ní: ‚Jakým to štěstím a požehnáním vás zahrnul Alláh. - ‚A co by to mělo být,‘ ptala se Umma Rumana, načež Chawla pravila: ‚Prorok mě posílá s pověřením ucházet se pro něj o Aišu.‘ Na to Umma Rumana odpověděla: ‚Počkej, prosím, na mého muže Abu Bekra, musí co chvíli přijít.‘ A protože ten se vzápětí objevil, přednesla mu přání týmiž slovy: Abu Bekr namítl: ‚A je pro něj vhodná?‘ Skrze Chawlu mu Mohamed odpověděl: ‚Ty, Abu Bekro, jsi můj bratr v islámu, já tvůj bratr, a proto je tvoje dcera pro mne naprosto vhodná.‘

Ted' však vystoupila s námitkou matka: ‚Aiša je přece již zasnoubena se synem Mutima.‘ Zasnoubení bylo tedy zrušeno a Mohamed se mohl oženit s Aišou, které bylo tehdy šest let.

Jak konstatuje i tradice, Aiša nebyla ještě zralá pro společný život, a proto se její manželství s Mohamedem naplnilo až později. V tomto smyslu je tedy Sawda první a Aiša druhou Mohamedovou manželkou po Chadidže.

Druhá Chawlina pochůzka platila Sawdě, kde se u jejího otce o ni ucházela pro Mohameda. Sawdu zavolali a otec jí řekl: ‚Mohamed se o tebe uchází a je to rodem nám rovný a šlechetný muž. Chceš, abych tě za něj provdal?‘ Po jejím souhlasu byl přizván Mohamed a Sawda se stala jeho ženou.

Sawda byla dříve provdána za Al Sakrana a byla jednou z prvních žen, které přijaly islám. Protože kolem r. 615 jistý počet muslimů na Mohamedovo doporučení po druhé přesídlil do Habeše - k prvnímu takovému vystěhování došlo krátce předtím - aby se vyhnuli pronásledování ze strany nepřátel, byla mezi nimi i Sawda se svým mužem. Po návratu do Arábie Al Sakran zemřel v Mekce, podle jiných zpráv přestoupil v Habeši na křesťanství a zemřel tam jako křesťan. Jeho vdova se nyní stala prorokovou manželkou.⁶⁶

O jejích pozdějších osudech a vztahu s Mohamedem vypráví Aiša: ‚Protože byla starší, Mohamed po ní příliš netoužil. Věděla dobře, jak vysoko si mě prorok cenil a jak silně si mě žádal, a proto se obávala, že ji opustí. Za žádnou cenu však nechtěla přijít o štěstí být jeho manželkou a proto prorokovi řekla: ‚Ó vyslanče Alláhův, ráda přenechám Aiše svůj den (určený jí pro manželský styk)!‘ Mohamed nabídku přijal (což v tomto podání od Sawdy předpokládá sebezapření a bezmeznou lásku k prorokovi).

Podle tradice korán ohledně toho říká: ‚Pokud se manželka (z různých příznaků) domnívá, že se jí muž vzdaluje nebo od ní odvrací, pak se oba nedopouštějí hříchu,

⁶⁶ Tamtéž, str. 420.

když se smírně dohodnou (např. tak, že ona sleví část věna nebo se zřekne části dní, určených jí pro tělesný styk s manželem).⁶⁷

Aiša, Mohamedova nejmilejší žena

Nejmilejší Mohamedova žena Aiša říká:

„Jsem jediná manželka, které byla prorokovi přivedena zjevením. Gabriel k němu přišel s mým obrazem a řekl: Tuto si vezmi za ženu!“

O počátcích svého manželství vypráví: „Bylo to v Medině osmého měsíce po útěku, kdy prorok přišel k nám do domu (tj. k Abu Bekrovi). Zde se shromažďovali všichni ansar (doslova: pomocníci, tj. věřící obyvatelé Mediny, kteří jej ve svém městě přátelsky přijali) i jejich ženy. Právě jsem si hověla na houpačce, když ke mě přišla moje matka. Prikázala mi vstát, uspořádala mi účes a omyla obličej. Pak mě odvedla ke dveřím a pustila dovnitř.

Prorok seděl na divanu. Matka mě posadila na jeho klín a řekla: ‚To je tvoje žena, Alláh vám žehnej!‘ Nato všichni vstali a odešli, prorok však na mě skutkem naplnil manželství přímo v mém domě. A (k oslavě této události) nebyl poražen ani jeden velbloud nebo ovce’.⁶⁸

Jednou se Aiša dostala do řečí a byla podezírána z manželské nevěry. Říká o tom: ‚A při Alláhu, prorok se ještě ani nestačil zdvihnout ze svého místa, když na něj obvyklým způsobem přišlo Alláhovo vidění. Přikrylo jej svým pláštěm a položilo mu pod hlavu koženou podušku. Když jsem to viděla, nic jsem se neobávala, protože jsem věděla o své nevině i o tom, že Alláh se mnou nenaloží nespravedlivě. Ne tak ovšem moji rodiče.

Při tom, v jehož ruce spočívá má duše! Sotva prorok zase přišel k sobě, rodiče umírali strachem, že by Alláh mohl potvrdit tvrzení lidí. Prorok se zatím probral a posadil. Po tváři mu stékal pot jako perly. Zatímco jsem mu otírala čelo, promluvil: ‚Raduj se z poselství, Aišo! Alláh mi zvěstoval tvoji nevinu.‘ Aiša se také později hrdě chlubila: ‚Jsem jediná manželka, jejíž věrnost a nevina byla potvrzena zjevením z nebes’.⁶⁹

Hafsa a otrokyně Maria

Poté, co Mohamed vzal do přísahy svou ženu Hafsu, dceru pozdějšího kalifa Omara, a zřekl se pohlavního styku s otrokyní Marií - s níž byl přistížen v Hafsine pokojí -, znovu po otrokyni zatoužil.

Tu se zjevil „Gabriel“ a zvěstoval mu: „Ó proroku, proč máš za zakázané, co ti Alláh dovolil, a proč usiluješ zalíbit se své manželce? Alláh je pln odpuštění a mi-

⁶⁷ Tamtéž, str. 421, korán 4,127.

⁶⁸ Tamtéž, str. 422.

⁶⁹ Tamtéž, str. 423.

losrdenství.⁷⁰ Mohamed se tedy znovu začal sexuálně stýkat s otrokyní. Hafsa byla nešťastná, že se s ní Mohamed kvůli této záležitosti rozvedl. Avšak i on toho litoval a znovu se s ní oženil s následujícím odůvodněním: „Zjevil se mi Gabriel a přikázal: ‚Vezmi Hafsu znovu k sobě, neboť se mnoho postí a modlí‘.⁷¹

Žárlivá Hind Umm Salama

Hind byla vdova po bojovníkovi, padlém v bitvě u Ohodu. O svém sňatku s Mohamedem nám říká: „Když uplynula doba smutku za mého prvního muže, přišel za mnou prorok. Mluvil se mnou za závěsem a chtěl, abych se stala jeho ženou. Řekla jsem: ‚Proroku Alláhův, proč si toho žádáš? Řeknu ti jen to, co třeba k tomu, aby tě přešla touha po sňatku se mnou. Hleď, jsem již žena v pokročilém věku, žena s osiřelými dětmi, a konečně i žena velice žárlivá. A ty máš mnoho manželek, což nejde dost dobře dohromady!‘ - Na to mi prorok odvětil: ‚Nic z toho nestojí našemu manželství v cestě. Poukazuješ-li na svůj pokročilý věk, pak věz, že jsem ještě starší. A pokud mluvíš o svých osiřelých dětech, pak ti říkám: Přenech starosti Alláhu a jeho proroku! Co se konečně týče tvé žárlivosti, té dá sám Alláh zmizet.‘ Tak jsem tedy svolila a on se se mnou oženil.

Mohamed se ukázal jako velmi zdatný nejen v domácím hospodářství, ale i ohledně žárlivosti, jak sám přiznával. Jednou Umm Salama spolu se Safijou provázela proroka na polní tažení. Byl to den Umm Salamy. Prorok se přiblížil k jednomu z obou nosítek a bavil se se ženou uvnitř v domnění, že to je Umm Salama. Svůj omyl poznal pozdě. Ummy se zmocnila žárlivost a když se pak prorok přiblížil k ní, začala mu hned vytýkat: ‚Ty se bavíš s dcerou Židovky (Safijou) v můj den! A to jsi prorok Alláhův!‘ Hned však svých slov začala litovat a prosila o prominutí: ‚Proroku Alláhův, odpusť mi, neboť mě k tomu svedla jen moje žárlivost‘.⁷²

Tato i jinak zajímavá zpráva je současně dokladem Mohamedova obyčeje brát si s sebou na válečná tažení jednu nebo dvě ze svých žen. Které ho směly doprovázet, o tom nechal rozhodovat losem. „Když los nepadl na mě,“ vypráví Aiša, „bylo vidět, že je z toho rozmrzelý. Po návratu do Mediny začínal pořadí návštěvy žen vždy u mne.“⁷³

Dny pohlavního styku Mohamed obvykle rozděloval na všechny ženy rovnoměrně. „Téměř každý den navštěvoval všechny své ženy. Pokračoval od jedné ke druhé, popovídal si s nimi a prokazoval jim drobné pozornosti. Když byla ta která právě na řadě, zůstal u ní, jinak vždy zase hned odcházel.“⁷⁴

⁷⁰ *Der Koran*, 66,1.

⁷¹ H. Stieglecker, str. 427.

⁷² Tamtéž, str. 428.

⁷³ Tamtéž, str. 440.

⁷⁴ Tamtéž, str. 440.

„Když smrtelně onemocněl,“ podává tradice, „ptal se prorok Alláha: ‚Rci, kde budu zítra?‘ I bylo mu sděleno: ‚U ženy X.‘ - ‚A pozítří?‘ - ‚U ženy Y.‘ Tu jeho manželky poznaly, že touží po Aiše a prohlásily: ‚Proroku Alláhův, každá z nás ráda postoupí svůj den naší sestře Aiše‘.“⁷⁵

Zainab bin Gahsh, žena adoptivního syna

Zainab byla žena Zaida, Mohamedova adoptivního syna, kterého propustil z otroctví. Zaid ibn Muhamad se účastnil všech bojů s „nevěřícími“ a byl nazýván „prorokovým oblíbencem“.

Tradice uvádí, že Mohamedova vášeň k Zainab vzplála poté, co ji jednou spatřil v pracovním oděvu. Zaid si Mohamedovy žádosti povšiml a svou ženu propustil z manželství.

Tradice pokračuje: „Když hovořil s Aišou, přišlo na něj znovu vidění, po němž s úsměvem prohlásil: ‚Kdo půjde k Zainab a ohlásí jí radostnou zvěst, že mi ji Alláh dal za manželku?‘ Pak přednesl pasáž ze súry 33 (33,4), která zvěstuje Alláhem chtěný sňatek proroka se Zainab: ‚Alláh žádnému člověku nevložil do hrudi dvě srdce a právě tak málo jako udělal z vašich adoptivních synů syny rodné‘.“⁷⁶

Tím korán zrušil starý zákon Arabů o adopci, podle nějž se žena nikdy nesměla provdat za svého adoptivního syna, a Mohamedovo porušení práva potvrdil jako zákonné: „Prorok se nedopustil žádného hříchu ohledně toho, co mu Alláh přikázal.“⁷⁷

Verš 37 koránu pak pokračuje: „Poté, co Zaid uvedl věc do pořádku, oženíme tě (my, Alláh) s ní, a tak pro věřící nebude hříchem, když se provdá za svého adoptivního syna po dokonání rozvodu s dřívějším manželem.“

„Se Zinab pak Mohamed uspořádal takovou svatební slavnost, jako s žádnou jinou se svých manželek. Porazil ovci a hostům předkládal chléb a maso až do sklonku dne.“⁷⁸

Zainab byla spolu s Aišou oblíbenou Mohamedovou ženou a při každé příležitosti poukazovala na to, že ji prorokovi oddal sám Alláh.

Krásná Guwairija

Jako dvacetiletá upadla Guwairija do zajetí muslimů. Aiša o tom říká:

„Byla ženou příjemného zevnějšku a rád by ji pro sebe získal každý muž, který ji spatřil. Byla jsem právě u proroka, když Guwairija vstoupila. Jakmile jsem ji spatřila, hned jsem zalitovala, že vůbec k prorokovi přišla - s vědomím, že ji bude vidět tak, jak ji pak opravdu viděl.“

⁷⁵ Tamtéž, str. 440.

⁷⁶ Tamtéž, str. 429.

⁷⁷ *Der Koran*, 33,38.

⁷⁸ H. Stieglecker, str. 432.

I řekla mu: „Proroku Alláhův, jsem Guwairija, dcera Al Háritha a ty sám víš, jaký osud mě potkal: Losem jsem připadla Tábidu ibn Qaisovi, který za mne požadoval výkupné devíti uqiya. Pomoz mi tedy vykoupit se!“ Prorok na to děl: „Nenašlo by se snad pro tebe něco lepšího?“ - „Co by to mělo být?“ A prorok odpověděl: „Zaplatím za tebe výkupné a pak se s tebou ožením.“ - „Ano,“ děla na to, „ó proroku Alláhův.“ - „Tedy dobrá, věc je vyřízena.“ A tak se s ní také oženil. Když se o tom lidé dozvěděli, říkali: „Banu’l Mustaliq jsou nyní (sňatkem Mohameda s Guwairijou) naši příbuzní a proto nesmíte své zajatce držet jako otroky. I propustili všechny ženy z kmene Mustaliq na svobodu - a bylo jich na sto. „Neznám žádnou jinou ženu,“ končí Aiša svou zprávu, „která by svému lidu tolik prospěla jako Guwairija.“⁷⁹

Umm Habiba, žena křesťana

Umm Habiba odešla se svým mužem do Habeše, ale pak se zase vrátila do Mediny, protože se její muž stal křesťanem. Když se vdala za Mohameda, bylo jí třicet let.

O jejím skonu nás informuje znovu Aiša:

„Umm Habiba mě před svou smrtí k sobě zavolala a děla: „Ach, jak často panuje mezi ženami žárlivost a rozbroje, jak tomu bývá právě mezi manželkami jednoho muže. Necht’ nám Alláh odpustí, co se při tom mezi námi odehrálo!“ Odvětila jsem: „Alláh na to všechno shlédne dobrotivě.“ I řekla mi na to: „Utěšila jsi mě svým slovem! Necht’ Alláh i tebe obšťastní svou útěchou!“ - Poté si umírající nechala zavolat Umm Salamu a řekla jí totéž“⁸⁰

Tato zpráva je dokladem, že vztahy mezi Mohamedovými ženami rozhodně nebyly nijak přátelské.

Stalo se pak, že Omarova žena, která si troufala svému manželovi odmítnout, se odvolala na Mohamedovy ženy, a řekla: „Rovněž prorokovy ženy odporují svému muži, a on je přece víc než ty! Jedna z nich dokonce udeřila Mohameda do hrudi. Když jí chtěla její matka zadržet a odkázat do příslušných mezí, prorok řekl: „I jen ji nech! Moje ženy dělají ještě víc než jen to!“⁸¹

Židovka Safija

Po Mohamedově vítězství nad židovským kmenem Nadir upadla do jeho rukou jako válečná kořist a byla v druhém manželství provdána za Kinanu. O jeho smrti vypráví Ibn Ishaq:

⁷⁹ Tamtéž, str. 435.

⁸⁰ Tamtéž, str. 436.

⁸¹ Tamtéž, str. 417.

„Kinana ibn al Rabi byl přiveden před proroka, protože se vědělo, že vzal do úschovy majetek Nadirů. Mohamed se jej vyptával: ‚Kde jsou všechny poklady?‘ Kinana však tvrdil, že nemá vědomost o místě, kde se poklad nachází.

I byl přiveden jiný Žid, který vypověděl, že viděl Kinanu něčím se zabývat na odlehlém místě v poušti. I řekl mu prorok: ‚Důkladně si to rozmysli. Jestliže poklad nenajdeme, nechám vás popravit.‘ A Kinana na to odvětil: ‚Dobrá, buďsi!‘

Mohamed nechal dotyčné místo překopat a vyzdvihl na denní světlo část židovského pokladu. Prorok se Kinany tázal po zbytku pokladu, ale ten odmítal odpovédět. Nato vyslanec Alláhův přikázal Zubairu ibn al Awammovi: ‚Nech jej mučit tak dlouho, dokud poklad nevydá!‘ Awamma tedy páčil Kinanu ohněm na hrudi tak důkladně, že ten byl blízek smrti. Prorok jej poté přenechal Muhamedu ibn Maslamovi, který Kinanovi srazil hlavu.⁸²

Ibn Sadovo ústní podání říká: ‚Když prorok Alláhův bojoval s městem Chaibarrem a pán majetku obyvatel města padl do jeho rukou, byla zajata i Safija, dcera Huyay, a připadla Dihyovi jako kořist. I vychvalovali prorokovi její krásu a říkali, že mezi zajatými není žádná, která by se jí vyrovnala.

Prorok Alláhův pro ni poslal, přiměl ji stát se muslimkou, zaplatil za ni Dihyovi všechno, co žádal, a nechal ji vystrojit jako nevěstu. Pak odjel z Chaibaru, dal v poušti zastavit, a nechal postavit pro nevěstu stan. Nato řekl kolem shromážděným lidem: ‚Kdo z vás máš něco k jídlu, sem s tím!‘ - I snášeli rozmělněné obilí, datle, ořechy, máslo a další na velkou hromadu. Poté se jedlo a pilo. Taková byla svatební slavnost Mohameda se Safijou.⁸³

Maimuna, poslední Mohamedova žena

O svou poslední ženu Maimunu se Mohamed ucházel během pouti do Mekky, kde s ní také chtěl uzavřít sňatek. To však obyvatelé města nestrpěli, protože jeho pobyt v Mekce omezili na tři dny.

Mohamed se tedy oženil mimo Mekku v Sarifu a tím porušil přísný zákaz „posvěceným poutníkům“ mít sexuální styk: „Kdo si uloží pout' do Mekky, musí se v jejím průběhu zdržet pohlavního styku“.⁸⁴

Jak však korán na mnoha místech zdůrazňuje, „Alláh je pln odpuštění a slitovnosti“, a proto také ústní podání říká: „Prorok ji líbal a konal s ní tělesné skutky, zatímco držel půst.“⁸⁵ Dále se tam říká: „Prorok se stal nečistým souložím, nikoli nočním výronem semene, a dodržováním půstu se to snažil napravit.“⁸⁶

Naproti tomu všem ostatním byl během půstu jakýkoli styk s vlastní ženou zakázán.

⁸² Tamtéž, str. 437.

⁸³ Tamtéž, str. 437.

⁸⁴ *Der Koran*, 2,197.

⁸⁵ T. Khoury, *So sprach der Prophet*, str. 209.

⁸⁶ Tamtéž, str. 210.

„Jen pohleďte na tohoto muže,“ kritizovali Mohameda i tehdejší Židé. „V požitcích nemá nikdy dost. Při Bohu věčném! Baží jen po jediném: Ženy, a zase ženy! Kdyby to byl skutečný posel Boží, pak by přece nebyl tak nenasytně chtivý po ženách!“⁸⁷

Pyšný člověk

Mohamed se již jako dítě odlišoval od svých vrstevníků. „Zatímco ostatní chlapci běžně mívali ošklivou nečistotu v očních koutcích a mastné, rozčuchané vlasy, Mohamed dával najevo pěstěný zevnějšek a byl vždy upravený a natřený vonnými mastmi.“⁸⁸

A protože podle vlastních slov nejvíce vedle žen miloval příjemné vůně, „používal tak vydatných parfémů, že jeho příchod prozrazovaly již zdaleka“.⁸⁹

„Mohamed odmítal jídla, na něž se použilo cibule nebo česneku. Jestliže mu něco takového bylo posláno darem, vracel je zpět s poznámkou: ‚Nemohu to požívat, protože za mnou dochází anděl Gabriel. Vy to však klidně jíst můžete, protože s vámi anděl nepromlouvá‘.“⁹⁰

Z bezmezně ješitnosti vyžadoval Mohamed pro sebe hold, neboť korán říká: „Ti kdož ti holdují, vzdávají hold Alláhovi.“⁹¹

Mohamed se těšil nezřízenému kultu osobnosti. Ústní podání traduje: „Kdykoli skončil omývání, lidé se sbíhali, aby dostali použitou vodu, pečlivě sbírali každý vlas, který mu vypadl, ba i když si odplivl, spěchali pro jeho slinu.“⁹²

Za vzor platil dokonce i způsob, jakým konal tělesnou potřebu: „Pravá ruka posla Alláhova mu sloužila k očištění a k jídlu, levá pak po vykonání tělesné potřeby k odstranění škodlivin (stolice).“⁹³

Tak např. Aiša se chlubí: „Pečlivě jsem vždy omývala stopy výronu semene z prorokova oděvu. Takto vycházel ven k modlitbě a mokré skvrny na jeho šatu byly ještě dobře patrné.“⁹⁴

Z bezmezného vědomí vyvolenosti se Mohamed sám nazýval „miláčkem Alláhovým“ a „nejctihodnějším mezi prvními i posledními“. Mimo jiné říkal: „Jsem vladařem dítek Adamových v den zmrtnýchvstání, nad nimiž hrob pukne, jsem prvním, který se přimluví, i prvním, jehož přimluva bude vyslyšena. Jsem prvním, kdo se dotkne kliky od dveří ráje, takže mi Alláh otevře a vpustí dovnitř. Já jsem vladařem dítek Adamových v den zmrtnýchvstání, a víte proč? Alláh první i po-

⁸⁷ H. Stieglecker, str. 445.

⁸⁸ Tamtéž, str. 413.

⁸⁹ Tamtéž, str. 419.

⁹⁰ Tamtéž, str. 452.

⁹¹ *Der Koran*, 8,1.

⁹² Ibn Ishaq, str. 185.

⁹³ T. Khoury, *So sprach der Prophet*, str. 123.

⁹⁴ Tamtéž, str. 121.

slední shromáždí v jedné oblasti. Kdo pohlédne, uvidí je. Kdo bude volat, uslyší. Slunce je blízko a tu někteří z lidí řeknou: ‚Nevidíte snad, v jakém stavu se nacházíte, kam jste dospěli? Nechtěl by někdo hledat takového, který by se u vašeho Pána přimluvil?‘ Někteří pravili: ‚Necht' tak učiní Adam, váš otec.‘

I šli k němu a děli mu: ‚Ó Adame, tys přece otec lidí. Alláh tě svou rukou stvořil, on ti vdechl svého ducha a poručil andělům, aby se před tebou vrhli na zem a on tě nechal žít v ráji. Nechtěl by ses u svého Pána za nás přimluvit? Nevidíš snad, v jakém stavu se to zde nacházíme a kam jsme dospěli?‘

Adam řekl: ‚Můj Pán je dnes tak rozhněván jako ještě nikdy předtím ani potom. Zakázal mi strom, ale já byl neposlušný. Musím se starat sám o sebe. Jděte za někým jiným, jděte za Noem.‘

I odebrali se tedy k Noemovi a pravili: ‚Ó Noe, ty jsi prvním poslem k obyvatelům země. Alláh tě nazýval vděčným služebníkem. Nevidíš, v jakém stavu se to zde nacházíme a kam jsme to dospěli? Nechtěl by ses u svého Pána za nás přimluvit?‘

Noe jim pravil: ‚Můj Pán je dnes tak rozhněván jako ještě nikdy předtím ani potom. Musím se starat sám o sebe. Jděte za prorokem.‘

A tak přišli za mnou. Ukryl jsem se pod trn. I bylo mi řečeno: ‚Ó Mohamede, pozdvihni hlavu. Přimluv se za nás a tvá přimluva bude vyslyšena. Prosíme tě, učiň tak‘.⁹⁵

Na mnoha místech koránu si Mohamed pro sebe nárokuje absolutní poslušnost: ‚Kdo je poslušen vyslaného, poslouchá Alláha.‘⁹⁶

‚Dokud Alláh a jeho posel nerozhodnou, nesmí mít věřící muž či žena možnost volby rozhodování ve své záležitosti.‘⁹⁷ - ‚Kdo je mne poslušen, vejde do ráje. A pro ty, kdož jsou neposlušni Alláha a jeho posla, je určen oheň pekelný, v němž setrvají navždy.‘⁹⁸

A dále tam stojí: ‚Nikdo není opravdu věřící do té doby, nežli se mu já stanu milejším než jeho otec, děti i všichni ostatní lidé.‘⁹⁹

Mohamed jednou tajně vyslechl cizí rozhovor: ‚I přišel k nim, pozdravil a řekl: ‚Slyšel jsem, jak se divíte tomu, že je Abraham přítelem Alláhovým - a ono tomu tak je, že Alláh vedl důvěrný hovor s Mojžíšem - a ono tomu také je, i že je Ježíš Kristus duchem i slovem Alláhovým - a ono tomu tak je.‘

Já jsem však miláčkem Alláhovým, a to není žádné vychloubání. Já ponesu v den zmrtvýchvstání korouhev velebení, a to není žádné vychloubání. Jsem prvním, kdo se dotkne kliky od dveří ráje, takže mi Alláh otevře a vpustí dovnitř, a to

⁹⁵ Theodor Khoury, *Wer war Mohammed?*, str. 115.

⁹⁶ *Der Koran*, 4,80.

⁹⁷ Tamtéž, 33,36.

⁹⁸ Tamtéž, 72,23.

⁹⁹ T. Khoury, *So sprach der Prophet*, str. 53.

také není žádné vychloubání. Já jsem nejctihodnější mezi prvními i posledními, a to rovněž není žádné vychloubání'.¹⁰⁰

¹⁰⁰ Tamtéž, 85.

Byl Mohamed posedlý?

Co si máme myslet o úsudku Mohamedových současníků? Byl Mohamed posedlý?

Z Bible máme mnohonásobně doloženo, že posedlost existuje: „Mistře, přivedl jsem k tobě syna svého, který má ducha němého, a ten, kdekoli ho uchopí, trhá jím, a on sliní a skřípe zuby a schne.’ On jim odpověděl: ‚Přiveďte ho ke mně.’ I tázal se otce jeho: ‚Jak dávno je tomu, co se mu to stalo?’ On řekl: ‚Od dětství.’“ (Mk 9,17-21.)

Z Marie Magdaleny vyhnal Kristus sedm zlých duchů. (Mk 16,9.) Apoštol Lukáš (4,33-36) uvádí: „Pak byl v synagóze člověk, který měl ducha nečistého; ten vykřikl silným hlasem: ‚Ha, co tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zhubit? Víím, kdo jsi: Světec Boží.’ I přikázal mu Ježíš řka: ‚Umlkni a vyjdi z něho.’ A duch zlý vrhnuv ho doprostřed, vyšel od něho nic mu neuškodiv. I padl úžas na všechny a rozmlouvali vespolek: ‚Jaké je to slovo, že s mocí a silou rozkazuje duchům nečistým a vycházejí?’“

Na třiatdvaceti místech jsou v Novém zákonu démoni označeni za zlé duchy, nečisté duchy a zlé anděly.

Křesťanská teologie pevně trvá na existenci Satana a jeho družiny, démonických mocností a sil:

Bůh stvořil anděly, neviditelné bytosti se soudností a svobodou vůlí. Pod vedením Lucifera část andělů odpadla od Boha. Po svém svržení na zemi se Satan a jeho démoni snaží působit svým neblahým vlivem na lidi. Jejich působení má velmi mnoho forem: Pokoušení, svádění, démonická zjevení, démonické extáze a posedlost. Případy posedlosti jsou v průběhu dějin lidstva hodnověrně doloženy až do naší doby.

Démonické extáze a posedlost jsou známy rovněž pohanským národům a zvláště se množily v čase pronikání mladé Církve do pohanského světa.

I pohanští obyvatelé Mekky ze životní zkušenosti věděli, že démoni mají moc nad lidmi, a že se mohou zmocnit nejen jejich duševních funkcí, ale i těla. Věděli také, že démoni mohou nechat své oběti onemocnět, a znali exorcistické terapie k osvobození člověka od zlého ducha.

Islámská ústní tradice zaznamenala tři příznaky skutečné posedlosti: Pocity dušení, duševní pomatení a démonické našeptávání.¹⁰¹

Všechny tyto příznaky se dokonale hodí na Mohameda!

Démonické extáze jsou obvykle spojené s viděními. Jestliže se démon ukáže v přijatém těle, mohou být smyslového charakteru, aby byly vnímána lidskými smysly, nebo také imaginární,¹⁰² jestliže démon podráždí fantazii člověka a zapů-

¹⁰¹ Ibn Ishaq, str. 59.

¹⁰² Tj. zdánlivá, pomyslná; pozn. překl.

sobí na jeho představy. Démonická vidění přicházejí na dotyčné náhle a často ve spánku, kdy je vůle eliminována. Tyto snové vize lze odvodit z vysloveného nebo mlčenlivého paktu s démonem, jestliže k němu člověk předem nebo následně dal svůj souhlas. V tzv. chrámovém spánku vyhledávali pohané toto „fantazma“ zcela vědomě.

Mohamed během spánku ve „svatyni“ v Mekce měl vidění noční i nebeské pouťi.

Pohané dodnes užívají vnějších prostředků k navození stavu podobnému opojení, k extázi, k transu. Provozují při tom meditace jako postoupení vlastní vůle nadpřirozené inspiraci. Takové extatické vize jsou známy jako „spánek v bdění“.

Během démonických extází životní funkce těla slábnou a nastupuje stav podobný smrti. Posedlý zažívá pocit, „jakoby se mu duše odlučovala od těla“. Přesně totéž popisoval i Mohamed.

Typickými příznaky zde jsou chvění resp. křečovité záškuby, horečka, ztuhnutí či ochromení končetin, návaly pocení a náhlá tělesná ochablost.

Všechny tyto příznaky vykazoval i Mohamed!

Démoni se mohou zdržovat v okolí člověka a přibližovat se mu. Přitom dávají přednost určitým oblastem a krajům. K takovým „loca infesta“ patří místa modloslužeb.

Mohamed svému démonu přisvědčuje

Mohamed byl přesvědčen o Satanovi jako o bytosti s vlastní existencí, a zlé duchy i věčné peklo bral velice vážně.

Po svém první vizionářské prožitku se obával, že je obětí Satana: „Co jsi na vrchu Hira viděl a slyšel, je Satanovo mámení. Alláh ti svou strašlivou mocí svěřil, že jsi určen pro věčný oheň.“

Mohamed měl tři roky čas na vyrovnání se svými vizemi. Zmítal se mezi bázni a pýchou, až nakonec zvítězila ješitnost, živěná ještě úlisnými lichotkami jeho židovské ženy a jednoho z příbuzných. Když Mohamed Chadidže svěřil své neobvyklé zážitky, zvolala: „Raduj se, synu mého ujce, a statečně vytrvej. Při tom, v jehož ruce spočívá má duše, vpravdě věřím, že ty budeš prorokem svého lidu.“¹⁰³

Stejně reagoval i její synovec Waraqa ibn Naufal, jemuž Chadidža vyličila Mohamedovy příhody: „Při tom, v jehož ruce spočívá má duše, ty jsi prorok tohoto lidu! Anděl Gabriel k tobě přišel tak, jako přišel k Mojžíšovi...“ - I sklonil se k němu a políbil jej na čelo.¹⁰⁴

Mohamedova ješitnost byla silnější než strach z démonů, jeho pýcha větší než strach „být hříčkou zlé moci“.

¹⁰³ Tamtéž, str. 45.

¹⁰⁴ Tamtéž, str. 45.

Mohamed upustil od svého odporu vůči démonickým viděním a věřil, že je „kahin“, tedy prorok, jak jej znal ze starorabské kmenové tradice, vážený muž, který pod vedením svého ochranného ducha zná skryté věci, je dotazován před významnými podniky, vykládá sny a tajuplné příhody, a konečně vystupuje i jako soudce, jehož nálezy jsou respektovány jako boží rozhodnutí.

O své vůli se Mohamed otevírá démonovi, odmítá nabídku exorcismu, a plně se odevzdává vlivu „toho kdo má moc“ a nazývá se „Gabriel“.

Gabriel znamená „síla Boží“. Anděl Písma, archanděl Gabriel, byl vyvolen Bohem a vyhlášen za Pána, který má porazit Satana a jeho demony. Archanděl Gabriel proroku Danielovi vyjevil, že Kristus má být usmrcen (Da 9,26). Mohamedův „Gabriel“ vystupuje v roli Satana jako „otec lži“. Ve falešném zjevení koránu slavnostně prohlašuje, že Kristus není Bůh, a že nezemřel na kříži.

Mohamedova setkání s tímto démonem nebyly preludy vznícené obraznosti; šlo o svrchovanou realitu: „Chcete se snad se mnou přít o tom, co jsem viděl?“¹⁰⁵

V extázích se Mohamed vydával svým démonům, kteří si jej zjevně označili již jako dítě.

Islámská ústní tradice dochovala zprávu Mohamedovy kojné: „Jednou spolu se svým soukojencem pásl za naším stanem ovci, když náhle přiběhl náš syn a volal: ‚Můj bratr z kmene Quraisch... uchvátili ho dva muži v bílých hávech, srazili na zem, otevřeli mu tělo a lomcovali jeho srdcem!‘

Hned jsme tam s mužem běželi a spatřili ho tam stát s děsivě bledým obličejem. Uchopili jsme jej a zeptali se: ‚Co se ti stalo?‘

‚Dva muži v bělostných hávech,‘ začal pomalu vyprávět, ‚přišli ke mě, porazili na zem, otevřeli mi tělo a něco tam hledali.‘

Odvedli jsme jej zpět do stanu, ale muž mi pak řekl: ‚Ó Halimo, obávám se, že do chlapce vstoupil nějaký duch. Vrať ho raději zpět jeho rodině, než se to na něm viditelně projeví.‘

A tak jsme jej dopravili jeho matce, která se nás užasle ptala: ‚Co tě sem s ním přivádí, ó chůvo? Přece jsi tolik chtěla, aby u tebe zůstal.‘ - ‚Bůh,‘ začala jsem, ‚mu již dopřál dost vyrůst, a svou povinnost jsem tím splnila. Nyní se obávám, že by se mu mohlo něco stát, a proto jej přivádím zpět, jak sis přávala.‘ - ‚O čem to mluvíš. Pověz mi pravdu! Co se stalo?‘ A prosila mě tak dlouho, až jsem jí všechno vypověděla, a poté se otázala: ‚Máš o něj strach před zlým duchem?‘ - ‚Ano,‘ přisvědčila jsem.¹⁰⁶

¹⁰⁵ *Der Koran*, 53,12.

¹⁰⁶ Ibn Ishaq, str. 30.

Démonické divy

Když si Mohamed jako čtyřicátník činil nárok na postavení proroka, obyvatelé Mekky mu předhazovali, že jeho záchvaty připomínají extáze posedlých a požadovali znamení božího potvrzení jeho poslání.

A „Gabriel“ ukázal svou moc. Způsobil „zázrak“, aby lidi z Mekky získal pro Mohameda. Traduje se vyprávění dcery Baši ibn Sáda:

Rozmnožení datlí

„Moje matka Amra bint Rawâha si mě zavolala, podala mi hrst datlí, a řekla: ‚Dones svému otci a strýci jídlo!‘ I vzala jsem datle a šla.

Když jsem při hledání otce a strýce mījela proroka, pravil: ‚Pojď sem, děvče! Copak to máš?‘

‚Ó, posle Alláhův, to jsou datle, s nimiž mě matka posílá za otcem a strýcem.‘

‚Dej mi je,‘ vyzval mě prorok. I vsypala jsem mu datle do ruky, ale bylo jich tak málo, že mu ani nezaplňily dlaň. Pak nechal rozprostřít plášť, datle na něj vložil, a poté přikázal jednomu ze svých průvodců, aby mezi lidmi kopajícími příkop rozhlásil, že mají přijít k jídlu.

Všichni se seběhli a začali ovoce pojídat. Datle se však stále znovu a znovu množily, a když se nasycení mužové konečně zase vzdálili, stále ještě padaly z okraje pláště’.¹⁰⁷

Vodní a skalní divy

Na jednom polním tažení „nechal Mohamed muslimy utábořit k odpočinku. Když byl upozorněn, že není žádná voda ve vádí, kde se měli uložit, vytáhl z toulce šíp a podal jej mluvčímu. Ten jím namířil do vyschlého výmolu, a když jej šíp zasáhl, hle, voda vydatně tekla“.¹⁰⁸

„Při kopání příkopu překážel muslimům na jednom místě mohutný kus skály a oni si na to posteskli prorokovi. Ten si nechal přinést nádobu plnou vody, plivl do ní, poté se pomodlil, jak si to od něj Alláh přál, a postříkal skalisko vodou. Přítomní to později líčili takto: ‚Při tom, jenž jej jako proroka vpravdě vyslal, se skalisko rozpadlo jakoby na písek a nekladlo už žádný odpor špičákům a lopatám‘.“¹⁰⁹

Mluvicí oblázky

„Jednoho dne vzal prorok do ruky oblázky a hle, kameny začaly velebit Alláha a volat: ‚Alláh budiž pochválen!‘ Přítomní tuto chvalořečení slyšeli. Poté prorok postupně vsypal oblázky do dlaní Abu Bekrovi, Omarovi, Othmanovi i všem ostat-

¹⁰⁷ Tamtéž, str. 164 ad.

¹⁰⁸ Tamtéž, str. 192.

¹⁰⁹ Tamtéž, str. 164.

ním, ale v jejich rukou zůstaly němé. Podobně se to vypráví o blahořečení granátových jablek a hroznů, které byly Alláhovu poslu přineseny k jídlu.¹¹⁰

Putující strom

„Ibn Omar vypráví: „Jednou jsme byli s prorokem na cestách. Tu k nám přišel jakýsi Arab a Mohamed se jej tázal: „Kam kráčíš?“ Arab odpověděl: „Ke své rodině.“ Nato Mohamed: „Neměl bys chuť na něco dobrého?“ - „A co by to mělo být?“, tázal se Arab. Prorok odpověděl: „To poznáš, ale nyní vyznej: Je pouze Alláh, není vedle něj jiného, a Mohamed je jeho služebník a posel.“ Arab na to děl: „Máš snad nějakého svědka na to, že to je také pravda?“ - „Ano,“ odpověděl Mohamed, „totiž tam ten strom!“ I zavolal prorok na strom, stojící na pokraji vádí. A hle, strom se začal pohybovat z místa a blížil se. Nakonec se zastavil před Mohamedem a dosvědčil jeho hodnost proroka. Nato se znovu vrátil na své místo a Arab uvěřil.“¹¹¹

Obyvatelé Mekky odmítají zdánlivé zázraky

Mohamedovo božské poslání měla potvrdit ještě řada dalších „zázraků“, ale obyvatelé Mekky se nechtěli nechat přesvědčit. Měli je za čáry, za ďábelské divy, a nazývali Mohameda čarodějem:

- „Nevěřící říkají: „Je to čaroděj, který lže.“¹¹²
- „A když vidí nějaké znamení, posmívají se mu a říkají: „Jsou to jenom zřejmé čáry.“¹¹³
- „Oni, kteří se dopouštějí křivdy, potají si v důvěrných hovorech sdělují: „Je snad tento něčím jiným než člověkem? Chcete své vidoucí oči nechat podlehnout čárům?“¹¹⁴
- „A byť i pak přišla pravda k nim, stále říkali: „To jsou čáry, tomu my nevěříme!“¹¹⁵

Obyvatelé Mekky věděli, že démoni umějí člověka zaslepit i že dokáží způsobit zdánlivé zázraky, protože znají přírodu lépe než člověk. Rovněž jim bylo známo, že démoni dovedou ošálit smyslové vnímání, vyvolat masovou sugesci a fantastické přeludy, jsou schopni ovlivňovat paměť, vytvářet vzpomínky i nechávat zapomínat, a že působí skrze lidské prostředníky, tj. čaroděje.

Ďábelské zázraky jsou vždy pouhým imitováním Božích zázraků. Podle Písma se mohou zlí duchové přepodobit „dokonce i v anděly světla“ (2 K 11,14).

¹¹⁰ H. Stieglecker, str. 409.

¹¹¹ Tamtéž, str. 410.

¹¹² *Der Koran*, 38,4.

¹¹³ Tamtéž, 37,14-15.

¹¹⁴ Tamtéž, str. 21,2-3.

¹¹⁵ Tamtéž, str. 43,30.

Démon „Gabriel“ se zjevil v brokátu, ale také v děsivé zvířecí podobě. Přichází jako „anděl světla“, ale rovněž jako škrtící anděl, anděl násilí.

„Nevíte snad,“ říká Mohamed svým kritikům, „že Gabriel je duch, a že stále ke mně přichází?“ - „Při Alláhu, to je pravda, ale pro nás je nepřitelem. Je to anděl, přinášející neštěstí a krveprolití. Kdyby tomu tak nebylo, následovali bychom tě.“¹¹⁶

Falešná zjevení koránu

Lidé v Mekce také důtklivě varovali před falešnými zjeveními posvátné islámské knihy: „Nenaslouchejte koránu! Berte jej jako pošetilé povídačky; snad potom zůstanete vítězi!“

Stejně tak varovali před Mohamedovou záhadnou mocí: „Budete-li pouhý den s Mohamedem diskutovat a přít se, přemůže vás.“¹¹⁷

Posuzovali korán jako zmatenou snůšku židovského a křesťanského původu, a říkali: „Jsou to bajky dřívějších dob, které si Mohamed zapsal. Vždyť mu byly každé ráno a každý večer diktovány.“¹¹⁸

Mohamed často sedával na výšině Marwa u prodejního stánku mladého křesťanského otroka jménem Džabr, a prorokovi odpůrci proto tvrdili: „Většinu z toho, co Mohamed hlásá, se naučil od křesťanského otroka Džabry.“¹¹⁹

Ovšem všechno, co z těchto hovorů z Písma svatého do koránu přešlo, tedy jednotlivé světlé stránky, je pouze démonickým klamným manévrem, protože korán jako celek odporuje všemu, co slouží k spáse člověka.

Svémi závazky k Alláhovu krédu, k modlitbě, dennímu půstu v měsíci ramadánu, poutěmi do Mekky i chudinskou daní korán upevňuje moc démonů nad svedenými lidmi.

Většina falešných zjevení pozůstává v maskování skutečných záměrů démonů. Předstíráním dobrých a správných názorů dosahuje svého cíle, překažit nebo alespoň znesnadnit Kristovo panování. Proto je pro mnohé lidi tak těžké rozpoznat korán jako bludné satanské učení. Démoni umějí hrozit pekelnými tresty, slibovat ráj jako odměnu i pobádat k ojedinělým dobrým skutkům, aby tím dosáhli svého cíle - zamezit obrácení pohanů ke Kristu, k Bohočlověku.

Zlí duchové se vždy skrývají za zdáním dobra! Základní zásada rozlišování mezi falešným a pravým zjevením říká: Je-li mezi tisíci nejkrásnějšími pravdami jeden jediný blud, pak je třeba takové zjevení přisoudit démonům. A ko-

¹¹⁶ Ibn Ishaq, str. 416.

¹¹⁷ Tamtéž, str. 61.

¹¹⁸ *Der Koran*, 25,4.

¹¹⁹ Ibn Ishaq, str. 77.

rán je bludů plný. Nejnebezpečnějším z nich však je degradace Syna Božího na pouhé stvoření, devalvování Krista na člověka.

Kniha islámu je v jasném rozporu s tórou i s evangeliem. Rouhavě připisuje Bohu to, co odporuje Božímu zákonu, a vyzývá k vzpouře proti Kristu.

Pod předstíranou záminkou, že chce překonat polyteismus, zakládá Mohamed islámem nové modlářské náboženství s bůžkem „Ilu Alláhem“. Vedeni démonem „Gabrielem“ pak Mohamed a jeho nástupci podrobují celé národy této nové modle a drží je v poslušnosti pohružkami trestu smrti a pekla.

Falešný prorok Mohamed

Mohamed vykazuje všechny charakteristické znaky falešného proroka:

- Hlásá démonicky bludy, mající za cíl zajištění vlády „knížete tohoto světa“ a zabránění obrácení pohanů ke Kristu.
- Rouhavý nárok vydává za božskou inspiraci, jak mu našeptává démon „Gabriel“.
- Místo vzdávání pocty Bohu usiluje o vlastní poctu, nechává si holdovat, vyžaduje absolutní poslušnost a chlubí se mimořádnou Boží milostí.

Mohamed křesťanství znal a jako každý člověk byl postaven před rozhodnutí: Pro KRISTA nebo proti němu! Buď anebo! Buď Kristus-Bůh, nebo jeho antipod, „kníže tohoto světa“.

„Kdo není se mnou, je proti mně!“ říká Kristus (Mt 12,30). A Mohamed přisvědčuje svému démonu „Gabrieli“. Dodnes každý muslim pětkrát denně opakuje: „Není boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok!“ Pětkrát denně se každý muslim výslovně obrací proti Kristu, který řekl: „Já jsem cesta a pravda a život; nikdo nepřichází k Otci leč jen skrze mne“ (J 14,6). „A není v nikom jiném spásy; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, v němž bychom měli spasení býti“ (Sk 4,12). „Kdokoli popírá Syna, nemá ani Otce; kdo vyznává Syna, má také Otce“ (1 J 2,23).

Místo obrácení ke Kristu se Mohamed v bezmeznou pýše staví nejen vedle Něj, nýbrž se nad Něj vynáší, čímž hřeší proti Duchu Svatému, jehož návěští si nárokuje pro sebe: „A Ježíš, syn Marie, řekl: ‚Ó dítě Izraele, já jsem poslem Božím k vám, abych potvrdil, co jsem měl před sebou v tóře, a abych ohlásil vyslaného, který přichází za mnou - jeho jméno je velevznešený (Mohamed)‘.“¹²⁰

Mohamed se stal vhodným nástrojem v démonickém světovém plánu: Byl pyšný, nesmírně smyslný, násilnický a panovačný.

Jeho zmatek po prvním vystoupení „Gabriela“, strach a neklid, který vrcholil až v myšlenku na sebevraždu, a konečně i jeho tělesné stavy během extází - to všechno je příznačné pro démonický původ!

¹²⁰ *Der Koran*, 61,6.

Mimořádné vojenské úspěchy při „misích meče“ Mohameda i jeho nástupců, kdy se podařilo násilím rozšířit islám na polovinu světa, jsou jen dalším příznakem toho, že Mohamed byl médiem démonické politiky. Pozdější úspěchy islámské dobytvačné politiky ovšem Mohamed neznal. Nemohl prorokovat budoucnost, protože i jeho démonu - jako všem ostatním - schází schopnost jejího nahlížení. Svým Ne Kristu a svým Ano démonu „Gabrielovi“ se Mohamed podrobil Satanově vládě a dostalo se mu za to politické moci, poct od svých stoupenců i neomezených sexuálních požitků.

V démonickém usilování o moc hrála sexualita vždy zvláštní roli. Pokřivená sexualita člověka je preferovaným rejdištěm démonů. Mohamed si popřál každou ženu, po níž zatoužil, a cítil se natolik povznesen nad ostatní lidi, že si nárokoval vlastní legalitu. Zrušil pro svou osobu všechny morální zákony a prohlásil se za prostého hříchů. Uspokojování svého nezměrného sexuálního chtíče vydával za Al-láhemmu povolené privilegium.

Kristus - vítěz nad démony

„K tomu se ukázal Syn Boží, aby zkazil díla d'áblova“ (2 J 3,8). „... aby smrtí zkazil moc toho, jenž měl moc na smrtí, to jest d'ábla“ (Žd 2,14).

Kristus, Syn Boží, začal svou vykupitelskou činnost tím, že na poušti odmrštil pokušitele slovy: „Vade Satana! Odstup Satane!“.

Velkou část Jeho veřejné činnosti představuje boj proti démonům, kdy léčil choroby, zapříčiněné démony (L 13, 11 a 16), především však když vymítal démony z posedlých.

Svým exorcismem Kristus ukazoval, že On osvobozuje lid z moci Satana, že On je božský vykupitel z moci Satanova: „Jestli však já Duchem Božím vymítám zlé duchy, přišlo k vám království Boží“ (Mt 12,28).

Trvalou Satanovou snahou je překazit šíření a vzrůst království Božího, a všechno své úsilí a zlobu směřuje k podpoře stále nových bludů. „Duchy svůdné a d'ábelské nauky“ předpovídal svatý Pavel (1 Tm 4,1). A Kristus varuje výslovně: „Mějte se na pozoru před nepravými proroky, kteří přicházejí k vám v rouše ovčím, v nitru jsou však vlci draví“ (Mt 7,15).

Satan je přemáhán vírou v božství Kristovo. Proto je vůbec nejnebezpečnějším bludem popírání božství Syna Božího, jeho degradace na člověka, na pouhé stvoření.

Satanova moc byla definitivně zlomena Kristovou smrtí na kříži. Proto je popírání vykupitelské smrti satanským bludným učením s cílem zničit Kristovo spásitelské dílo. Satan stojí za každým bludem, stejně jako stojí za každým projevem nepřátelství vůči Kristu. On a jeho démoni jsou Kristem poraženi, ale jejich moc není ještě zcela zlomena, a v dějinách lidstva hrají stále významnou roli.

Byl Mohamed posedlý? Klást si takovou otázku je zcela zákonité. V boji proti falešným prorokům, k němuž je každý křesťan zavázán, by nebylo křesťanské nepočítat se Satanovou působností - Kristův odpůrce zůstane hrozivým nebezpečím až do konce světa.

Proto se také i dnes Satan drží v blízkosti lidí „jako lev řvoucí“, vždy připraven „pohltnout“ toho, kdo z falešné tolerantnosti a ochoty ke kompromisům napomáhá Kristovu odpůrci. Každá cesta, která nevede ke Kristu, je zlá a špatná. Každá cesta, která odvádí od Krista, je bludná cesta.

Jako křesťané jsme povinni hájit Kristovo božství proti útokům islámského bludu.

Smířlivost vůči tomuto protikřesťanskému bludnému učení, jak to vidíme na pokoncilní ideologii „dialogu“, jen napomáhá démonickému náboženství, které křesťanství přísahalo zánik. Islámská světová rada rozhodla o naprostém vyhlazení křesťanů v islámských oblastech, a denně jsme také svědky děsivého pronásledování křesťanů v zemích pod vládou islámu.

Jakýkoli ústupek tomuto bludnému učení je úspěchem pro démony. „Nespřáhejte se s nevěřícími; neboť jaká součinnost spravedlnosti s nepravostí, aneb které společenství světla s tmou? A kterou shodu má Kristus s Belialem, nebo který díl má věřící s nevěřícím?“ (2 K 6,14-15).

Co má Kristus společného s Alláhem?

„Všechna božstva pohanů jsou démoni“ (Ž 96,5).

Každý falešný soulad, jakékoli ochabnutí v boji proti islámu je výhrou pro demony, kteří chtějí svou zhoubnou činnost rozšířit na celý svět a zbudovat protikřesťanský světový stát pod vládou modly Alláha.

Jakékoli zřeknutí se hlásání pravé víry svedeným muslimům je zradou Kristova příkazu: „Jděte do celého světa a učte všechny národy.“

A jako vždy, tak i dnes platí slova svatého Pavla: „Hlásej slovo, naléhej včas i nevčas, usvědčuj, přimlouvej, kárej, (a to) se vší trpělivostí a moudrostí učitelkou“ (2 Tm 4,2)

Doslov

Předkládané dílo obhazuje posvátnost křesťanské víry a nejde v něm pouze o učení, nýbrž o osobu Ježíše Krista. On je jediným zakladatelem náboženství, který se označil za božského, a obětoval za to život.

Ježíš byl usmrcen za „rouhání“, protože si přisvojil svědectví Boží ve Starém zákonu „Já jsem“. Na otázku velekněze: Ty jsi Mesiáš, syn Boha požehnaného?“ Kristus odpovídá: „Já jsem“ (Mk 14,61-62). Toto vyznání učinil Ježíš již dříve, např.: „... prve než Abrahám byl, jsem já.“ (J 8,58).

Nejvznešenějším a největším tajemstvím Kristova učení však je, že Bůh není osamocený, nýbrž je jediný ve třech „osobách“. Zde nelze použít našeho lidského pojmu osoby.

Podle Ježíšova učení má Věčný Otec takovou plnost života, že z ní odjakživa vyplývá Boží Syn, a z obou pak třetí Boží „osoba“, Duch Svatý. Toto Ježíšem zjevené tajemství však mohou přijmout pouze modlící se, důvěřující a podle Jeho vůle žijící lidé. Nakonec to však zůstává absolutním tajemství a vyžaduje od nás podrobit se stvořitelské moudrosti tak, jako uznáváme i věčnost Boží.

V jednom Bohu je každá „osoba“ zcela obsažena v ostatních, všechno je jedním: Jediný Bůh tvoří, vykupuje a posvěcuje, byť podle Kristových slov jednotlivé děje připisujeme různým božským „osobám“. Vtělení Syna Božího nám ukazuje, že Bůh je láska, která nemá hranic a nehledá seberealizaci. Staletí před Kristovým narozením již početní proroci předpovídali podrobnosti z Jeho života: On je jediný, který byl zrozen z panny, On je pravda, která nemůže být napadena ani skrze Mohameda mluvícími démony. I z toho důvodu je Maria zpodobňována se srpkem Měsíce, se znamením islámu u nohou. (Zj 12,1.)

Ježíši náleží uctívání: „... aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce“ (J 5,23).

Již Izajáš sedm set let před Ježíšem prorokoval: „Bůh sám vás přijde spasit“ (35,4).

Na víře v Krista závisí věčná spása každého člověka: „Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však nevěří v Syna, neuzří života, nýbrž hněv Boží zůstává na něm“ (J 3,36). „Kdo žije a věří ve mne, byť umřel, živ bude“ (J 11,26).

Ježíš si počíná jako Bůh promíjením hříchů (Mt 9,2) a Jeho jednání je potvrzováno zázraky: „Jako totiž Otec mrtvé křísí a oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce“ (J 5,21).

Svatý Pavel ve svém listu Římanům (9,5) vyznává: „Kristus, jenž jest nade všechno, Bůh velebený na věky.“ A Tita napomíná: „... očekávejte blahou nadějí a slavný příchod velikého Boha a Spasitele našeho, Ježíše Krista.“ (Tt 2,13).

Apoštolové obětují své životy, aby dosvědčili, že viděli, slyšeli a mluvili se vzkříšeným Kristem, pojedli s Ním a přijalo od Něj svá pověření.

Rovněž konání Ducha Svatého je Písmem vylíčeno jako působnost Boží.

Přijmout na sebe radostné štěstí znamená podrobit se Trojjedinému Bohu, který respektuje důstojnost každého stvoření.

Z lásky k bloudícím je povinností každého křesťana hájit svou víru všemi duševními i duchovními prostředky a bojovat proti bludům.

farář Winfried Pietrek

Přehled literatury

Der Koran, Übersetzung von Adel Theodor Khoury. Unter Mitwirkung von Muhammad Salim Abdullah, Gütersloh 1987

Adel Theodor Khoury, *So sprach der Prophet. Worte aus der islamischen Überlieferung*, Gütersloh 1988

Adel Theodor Khoury, *Wer war Muhammad? Lebensgeschichte und prophetischer Anspruch*, Freiburg 1990

Hermann Stieglecker, *Die Glaubenslehren des Islam*, Paderborn 1983

Ibn Ishaq, *Das Leben des Propheten*, Übersetzt von Gernot Rotter, Tübingen-Basel 1976

Nicolai de Cusa, *Cribratio Alkorani, Sichtung des Korans*, Übersetzt und herausgegeben von Ludwig Hagemann und Reinhold Gleib, Hamburg 1898, erstes und zweites Buch

Egon von Petersdorff, *Dämonologie in zwei Bänden*, Stein am Rhein 1982, 2. Auflage

Georg Siegmund, *Der Mensch zwischen Gott und Teufel*, Stein am Rhein 1978